

תפ"ח 30942/09/12 - מדינת ישראל נגד פלוני, אלמונית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 30942-09-12 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר) ואח'

בפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד

כב' השופטת צילה צפת

כב' השופט אבי זמיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד דפנה יבין

נגד

הנאשמים

1. פלוני (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אורי קינן

2. אלמונית (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד משה מורגנשטרן

הכרעת דין

כב' השופטת צילה צפת:

1. הדיון התקיים ב"דלתיים סגורות". אנו מתירים את פרסום הכרעת הדין למעט שמות המתלוננות, הנאשמים וכל פרט העלול להביא לזיהויים.

2. על פי הוראות סעיף 354(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), הואיל וחלפו למעלה מעשר שנים בין מועד ביצוע חלק מהעבירות לבין הגשת כתב האישום, הוגש כתב האישום באישורו בכתב של היועץ המשפטי לממשלה.

תמצית עובדות כתב האישום

3. הנאשמים, בני זוג נשואים, הורים לתשעה ילדים וביניהם שלוש המתלוננות: מ', הבכורה, ילידת 1977, ב' ילידת 1985 ור' ילידת 1993 (להלן: "המתלוננות"). ל', ילידת 1982, היא אחותן של המתלוננות, ומשנודעו לה בדיעבד המעשים המפורטים בכתב האישום, פעלה עימן להגיש את התלונה ואף העידה מטעם התביעה.

4. כתב האישום מייחס לנאשם חמישה אישומים על פיהם, בתקופה הרלוונטית והחל משנת 1988 ביצע תקיפות מיניות, מעשים מגונים, מעשי אינוס וסדום, וניסיונות לבצע כל אלה לאורך תקופה של למעלה משני עשורים ובמאות הזדמנויות, בשלוש מבנותיו: מ', ב' ור'.

5. אישום שישי ואחרון מייחס לנאשם עבירה של הדחה בחקירה עת ניסה להדיח את בנותיו לחזור עמוד 1

בהן מתלונותיהן ולמסור הודעות שקר.

6. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של סיוע למעשיו של הנאשם, כמפורט באישומים 2 עד 5. נטען, כי החל משנת 1989, בסמוך לתחילת המעשים, ידעה הנאשמת אודות מעשיו של הנאשם ובמחדלה לא מנעה אותם; כך למעשה סייעה לו בביצוע העבירות.
7. עוד מתייחס כתב האישום לאווירת הפחד והאלימות ששררה בבית המשפחה, בעיקר בתקופת ילדותן של מ' ול', כאשר הנאשמת הרבתה להתעלל בהן ולהכותן לעיתים קרובות באמצעות חגורה, מקלות, חוטי חשמל והשלכת חפצים. הנאשמת נהגה לכלוא את מ' ול' בשירותים למשך שעות רבות, לעיתים בחושך תוך שהיא מכנה אותן בשמות גנאי. הנאשמת רדפה אחרי מ' בהיותה כבת 12 עם מגהץ רותח, קרבה אותו לפניה, ואמרה לה כי תסיר את עורה מעליה ותכין ממנו אהיל; בהזדמנות אחרת באותה התקופה, חתכה הנאשמת את ידה של מ' בסכין ושלחה אותה לבדה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי; בהזדמנות נוספת, הכניסה הנאשמת את ראשיהן של מ' ול' לתוך האסלה, הדיחה את המים תוך שהיא אומרת "שתחנקו שתיכן". גם ר' סבלה מנחת זרועה של הנאשמת עת הכתה אותה על רגליה במקל, או כאשר הכניסה בכוח סחוג לפיה כעונש על כך שקיללה.

אישום ראשון:

8. תחילתו של אישום זה בחורף שנת 1988, עת הייתה מ' כבת 11, שבה עם הנאשם לדירה בה התגוררו בפתח תקווה, בשעת לילה מאוחרת. הנאשמת ישנה בסלון, ועל כן פנו הנאשם ומ' לישון במיטתם של הנאשמים.
9. הנאשם פנה אל מ' ואמר לה שהוא רוצה לחמם אותה משום שרגליה קפואות, סובב אותה כך שפניה הופנו כלפיו והיא על גבה, הכניס את אצבעותיו מתחת לתחתוניה, היא ניסתה להתנגד, הזיזה את גופה ואמרה לו להפסיק כי לא קר לה. בתגובה אמר לה הנאשם לחכות בסבלנות, הוא "יעשה לה נעים", פסק את רגליה, בניגוד לרצונה, הכניס את אצבעותיו מתחת לתחתוניה, נגע באיבר מינה ובין שפתי איבר המין כשהוא מניע את אצבעותיו. בשלב זה אמר לה הנאשם כי היא יכולה ללכת לישון כי חם לה ונעים לה.
10. במועד אחר, עובר לחודש אפריל 1989, כאשר המשפחה עדיין התגוררה בדירה בפתח תקווה, חלה ט', אחיה הצעיר של מ', ונזקק לבדיקה בבית החולים. בשעת לילה, הצטרפה מ' אל הנאשם ויחדיו לקחו את ט' לבדיקות בבית החולים השרון או בילינסון. לאור הימשכות ההליכים אל תוך הלילה, שכב הנאשם במיטה במסדרון בית החולים והשכיב את מ' עמו באותה המיטה.
11. הנאשם הכניס את אצבעותיו מתחת לתחתוניה של מ', נגע באיבר מינה ובין שפתי איבר המין כשהוא מניע את אצבעותיו ואף ליטף את גופה מתחת לחולצתה תוך שהוא מזהיר אותה לבל תעשה רעש "שלא יתפסו אותם", למרות שמ' הביעה את חוסר רצונה ואמרה לו להפסיק.
12. בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות של **מעשה מגונה** לפי סעיף 354 (א) לחוק, כנוסחו עד ליום 31.3.88 (תיקון 22), ביחד עם סעיף 351(א)(2) בנסיבות 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 354(א)(1)+(א)(1)+(ב) לחוק כנוסחו היום [שתי עבירות].
13. **לחלופין** יוחסה לנאשם עבירה של **תקיפה מינית** לפי סעיף 348(ב) לחוק כנוסחו לאחר יום 31.3.88, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 354(א)(1)+(א)(1)+(ב)

לחוק כנוסחו היום [שתי עבירות].

אישום שני

14. עובר לחודש אפריל 1989, עברה המשפחה להתגורר בבני ברק (להלן: "דירת בני ברק הראשונה"). באותה העת, הייתה מ' כבת 12 ולמדה בכיתה ו'. מ' שוכנה בחדר על הגג על פי רצונו של הנאשם.

(א) בין גיל 12 לערך ועד גיל 13 וארבעה חודשים (עד ליום 2.8.90), תקף הנאשם מינית את מ' וניסה לבצע בה מעשי אינוס וסדום במאות הזדמנויות, בכל יום ולעיתים אף כמה פעמים ביום, וזאת שלא בהסכמתה החופשית: מהלך משחק "מחבואים" נהג להכניס ידיו מתחת לתחתוניה של מ' ולגעת באיבר מינה; בעת שהייתה מעסה את רגליו נהג הנאשם לחכך את רגליו באיבר מינה (מעל לבגדיה) שלא בהסכמתה וזאת אף בנוכחות הנאשמת ול'; בהזדמנויות מרובות, הנאשם עלה לחדרה של מ', הפשיט אותה בניגוד לרצונה או דרש ממנה להתפשט תוך שאמר לה במספר הזדמנויות "הכל אני צריך לעשות?!", בהזדמנויות מרובות, ליטף את גופה, נישק אותה על פיה והחדיר את לשונו לפיה, כשהיא עוצמת את עיניה בחוזקה, והוא מורה לה להגיד שהיא נהנית;

(ב) בהזדמנויות מרובות, החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה של מ': כשהשכיב אותה במיטתה או העמידה ליד המיטה, כשרגלה האחת על המיטה בפיוסוק. אותה העת היה הנאשם מחדיר את אצבעותיו אחת אחת לאיבר מינה כשהוא אומר לה בין השאר, "יופיו-יופי" וכופה עליה להתבונן על עצמה במראה ולהתנועע כשידו האחת על מותניה ואצבעות ידו האחרת חודרות לאיבר מינה, זאת בניגוד לרצונה ותוך הפעלת כוח; באחת ההזדמנויות, בעת ביקור חברתה, קרא הנאשם למ' לחדרו והורה לה להוריד את תחתוניה, משסירבה ואמרה לו שחברתה ממתנינה לה, הוריד הנאשם את תחתוניה בכוח והחדיר את אצבעו לאיבר מינה; בהזדמנויות שונות ומרובות, בעת ששכבה מ' על מיטתה, ליקק הנאשם את איבר מינה והחדיר את לשונו לתוך נרתיק איבר מינה ובניגוד לרצונה; מ' גילתה התנגדות והצמידה את רגליה בכוח זו לזו ומשעה שנכנעה, והייתה מרפה את רגליה, נהג הנאשם להגיד לה "אוהו, אני רואה שאת נהנית";

15. בהזדמנויות שונות ומרובות, ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של מ' תוך שהוא מפעיל כוח על מנת שתפשק את רגליה, אולם נכשל בשל התנגדותה. בהמשך, היה הנאשם אומר למ' "לפחות תמצצי שאני אהנה", והיה מצמיד בכוח את איבר מינו לפיה בניסיון להחדירו, אולם מ' התנגדה לניסיון וסגרה את פיה; במקרים אלו נהג הנאשם לומר: "מה קרה? הרגע את נהנית מה את משחקת משחקים?".

16. לאחר שעברה המשפחה לדירה בבני ברק, סיפרה מ' לנאשמת כי הנאשם נוגע בה. הנאשמת נהגה לצרוח על הנאשם שהוא "סוטה" אך לא עשתה דבר מעבר לכך. באותה התקופה, חזרה וסיפרה מ' לנאשמת על מעשי הנאשם, וביקשה ממנה לשים עצמה ישנה, לעלות ולהפתיע את הנאשם במעשיו בחדר למעלה. למרות בקשתה של מ', נמנעה הנאשמת מלעלות לחדרה אלא המתנינה למטה עד רדת הנאשם כשהיא יודעת שהוא תוקף מינית את מ'.

17. למחרת היום רבו הנאשמים. בעקבות כך, זימנה הנאשמת את אָחיו של הנאשם לבוא לביתם ואמרה למ' שתספר להם מה עושה לה הנאשם. האחים הופיעו, אך אז שידל הנאשם את מ' בבכי

להימנע מלספר להם על מעשיו כדי שלא "תהרוס אותו" ואת המשפחה. בעקבות כך, מ' נמנעה מלספר וגם הנאשמת לא סיפרה לאחים דבר ולא פעלה מעבר למתואר.

18. במספר מקרים שבהם יצאה מ' את הדירה כדי שלא לשהות בה לבד עם הנאשם, מצאה אותה הנאשמת והכתה אותה כאשר מ' אמרה לה "את יודעת למה אני למטה".

19. בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

(א) **תקיפה מינית** לפי סעיף 348(ב) לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90-31.3.88, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב1) + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ב) **ניסיון אינוס** לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90-31.3.88, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ג) **ניסיון למעשה סדום** לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90-31.3.88, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

20. בגין מעשיה של הנאשמת מיוחסות לה כלל העבירות המיוחסות לנאשם באישום זה בלוויית סעיף 26(2) לחוק כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

אישום שלישי

21. החל מיום 2.8.90 כשהייתה מ' כבת 13 ו- 4 חודשים ועד ליום בו נישאה, עת מלאו לה 19 שנים, המשיך הנאשם לבצע בה מעשים מגונים, מעשי אינוס, ניסיונות למעשי סדום ומעשה סדום, במאות הזדמנויות ובמקומות שונים ומדי יום: בחדרה של מ', בחדרו ובמקומות אחרים בבית, ובעת שלמדה בפנימייה תיכונית, בשבתות, בחגים ובחופשות. בכמה מהמקרים בין השנים 1991 ועד 1995, ביצע הנאשם את המעשים במקום עבודתו בבני ברק.

22. במקרים רבים נהג הנאשם להיכנס למקלחת בעת שמ' התקלחה ואמר לה "תשטפי טוב את עצמך כדי שיהיה לי נעים"; הנאשם ביצע במ' מעשים מגונים בהזדמנויות שונות ומרובות עת עלה לחדרה, הפשיט אותה בניגוד לרצונה או דרש ממנה להתפשט; ליטף את גופה, נישק אותה על פיה והחדיר את לשונו לפיה תוך שהוא מפעיל עליה כוח, וכל זאת שלא בהסכמתה החופשית כשהיא עוצמת את עיניה בחוזקה, כשהוא מורה לה להגיד שהיא נהנית; כמו כן הורה לה הנאשם ללטף את עצמה ולגעת בחזה.

23. בהזדמנויות שונות ומרובות, ביצע הנאשם מעשי אינוס במ' תוך שימוש בכוח או איום בו; הנאשם בעל את מ' בכך שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, שלא בהסכמתה החופשית ובמצב המונע את התנגדותה, כשהוא משכיב אותה במיטתה או בשעה שהיה מעמידה ליד המיטה, כשרגלה האחת על המיטה בפישוק, היה מחדיר את אצבעותיו אחת אחת לאיבר מינה כשהוא מורה לה לחזור על המילים "טוב לי אני נהנית אני רוצה עוד" וכופה עליה להתבונן על עצמה במראה ולהתנועע כשידו האחת על מותניה ואצבעות ידו האחרת חודרות לאיבר מינה; כאשר היתה מסרבת וסוגרת רגליה בחוזקה, נהג

הנאשם להכניס את אגרופו בין ירכיה על מנת להכאיב לה ולגרום לה לפשק את רגליה.

בעת שהייתה מ' כבת 14, בעל אותה הנאשם בחדרה, על ידי החדרת אצבעותיו בכוח לאיבר מינה. לפתע, החל דם זב מאיבר מינה, הנאשם נבהל, זרק לעברה מגבת ואמר לה "תנגבי את זה" וברח מהחדר.

הנאשם ביצע את המעשים באומרו למ', בין השאר: "למה את קוראת לי, אימא צריכה אותי אין לי כוח לך וגם לאימא שלך" וזאת, מבלי שמ' הייתה קוראת לו כלל, תוך שהוא מנסה לגרום לה להאמין שהיא מעוניינת במגע איתו;

24. בהזדמנויות שונות ומרובות, בעת ששכבה מ' על מיטתה, ליקק הנאשם את איבר מינה ובעל אותה בכך שהחדיר את לשונו לתוך איבר מינה, שלא בהסכמתה החופשית; מ' גילתה התנגדות, בחלק מהמקרים הצמידה בכוח את רגליה זו לזו עד שנכנעה והייתה מרפה אותן כמתואר לעיל, או שנכנעה מבעוד מועד עקב חוסר האונים שחשה מול הנאשם; כשהתבגרה, הורה לה הנאשם לגלח את שיער המבושים כי הוא "לא צריך לסבול".

25. בהזדמנויות שונות ומרובות, ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של מ' תוך שהוא מפעיל כוח על מנת לפשק את רגליה, אולם נכשל בשל התנגדותה על ידי הצמדת רגליה זו לזו. במאות מקרים אמר הנאשם למ' "לפחות תמצצי לי שאני אהנה", והיה מצמיד את איבר מינו לפיה בכוח ובניסיון להחדירו, אך מ' התנגדה וסגרה את פיה.

בהיות מ' כבת 15, בבואה לחופשה מהפנימייה בה שהתה, ניסה הנאשם לאנוס אותה בעת שהיו בחדרם של הנאשמים. הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בכוח אך היא התנגדה לכך. בהמשך ניסה הנאשם לבצע בה מעשה סדום על ידי כך שניסה להחדיר את איבר מינו לפיה אך היא התנגדה; או אז אמר הנאשם למ': "בואי ננסה בדרך אחרת" והפך אותה על בטנה, החדיר חלק מאיבר מינו לפי הטבעת שלה, היא זעקה מכאב, בעטה בו וקפצה מהמיטה. בתגובה, אחז הנאשם את ידיה של מ' בחוזקה, גרר אותה לחדר האמבטיה, אחז באיבר מינו וביצע בה מעשה מגונה בכך שאונן עד שבא על סיפוקו תוך שהוא אומר לה: "עכשיו את תסתכלי מה שאני עושה לפחות תסתכלי ותלמדי, זה מה שאת אמורה לעשות" תוך שהוא מושך בידה ומנסה לגרום לה לאחוז באיבר מינו.

26. בכחמישה מועדים שונים, הגיעה מ' למקום עבודתו של הנאשם, על פי דרישתו ובאמתלה שעליה להביא לו סיגריות. בהזדמנויות אלה, בעל הנאשם את מ' וביצע בה מעשים מגונים, באופן דומה למתואר לעיל, במטבח, בחדר הכביסה ובברכה שבמקום העבודה.

27. כשהייתה מ' כבת כ- 14, ולאחר שסיפרה לנאשמת על מעשי הנאשם, לקחה אותה הנאשמת ל"יועצת" בירושלים. במהלך הביקור סיפרה מ' ליועצת על מעשיו של הנאשם וזאת בנוכחות הנאשמת. במהלך הפגישה הסבירה הנאשמת ליועצת כי הנאשם רואה במ' אישה שנייה, על כן גערה היועצת במ' ואמרה לה שתפסיק לפתות את הנאשם ולהפריד בין הוריה, וזאת בנוכחותה של הנאשמת.

28. במועד שאינו ידוע, לאחר שמלאו למ' 14, ובהמשך לאמור לעיל, גילחה מ' את אחת הגבות בפניה. לשאלת הנאשמת מדוע עשתה כן, השיבה מ' כי היא (הנאשמת) אינה מטפחת אותה וכי הנאשם אמר לה שקשה לו "לעשות את זה" כשיש לה שערות "למטה".

29. באותה התקופה, במועד שאינו ידוע למאשימה (לאחר שנת 1991), ישבו הנאשמים עם מ' במקום עבודתו של הנאשם. מ' נגעה ברגלו של הנאשם בהיסח דעת ובתגובה אמרה לה הנאשמת: "אחר כך אל תתלונני שהוא מתעסק איתך.. את מגרה אותו.. זה המקום הכי רגיש שלו".

30. באותה התקופה ובהיות מ' כבת 15, ידעה הנאשמת מפי הנאשם כי להבדיל ממ', הוא אינו תוקף את ל' משום שהוא פוחד שתחשוף אותו, ואף סיפרה על כך למ'.
31. בעת שהייתה מ' בבי"ס תיכון, גילתה הנאשמת, כי היא משתמשת בטמפונים וביקשה לקחת אותם ממנה כדי שלא יפגעו בבתוליה. בתגובה אמרה לה מ': "גם ככה בעלך מכניס ידיים יותר גדולות לשמה", הנאשמת עשתה עצמה כלא שומעת ולא הגיבה.
32. בעת שהייתה מ' כבת 15, ביקשה מ' מהנאשמת שתפנה לרופא ותבקש ממנו כדורים שירפו את אונו של הנאשם אותם תיתן לו ללא ידיעתו כדי שיפסיק את מעשיו, אך הנאשמת לא עשתה כן ולא נענתה לבקשה.
33. במהלך תקופה זו, כשפנתה מ' לעזרת הנאשמת, נהגה הנאשמת לומר לה כי "אצל הדתיים לא מקובל להרוס בית, ככה זה קורה בהרבה משפחות, בכל בית אין משטרה".
34. במהלך אותה התקופה ובהזדמנויות שונות, ובעת שרבו הנאשמים, נהגה הנאשמת לאיים על הנאשם איומי סרק כי תתלונן עליו במשטרה בגין מעשיו, אך לא עשתה דבר.
35. בגין המעשים עד ליום 27.4.93 (עת מלאו למ' 16) יוחסו לנאשם העבירות הבאות:
- (א) **מעשה מגונה בבת משפחה** לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345 (ב)(1) + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
 - (ב) **אינוס בן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א)(1) + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
 - (ג) **ניסיון אינוס בן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
 - (ד) **ניסיון למעשה סדום בבן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
 - (ה) **מעשה סדום בבן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
36. בגין המעשים החל יום 27.4.93 יוחסו לנאשם העבירות הבאות:
- (א) **מעשה מגונה בבת משפחה** לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345 (א)(1) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) ביחד עם סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ב) **אינוס בן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)+(1)+(4) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א)+(1) + סעיף 354(א)+(1)+(1) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ג) **ניסיון אינוס בן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)+(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1) לחוק כנוסחו היום **[מאות עבירות]**.

(ד) **ניסיון למעשה סדום בבן משפחה** לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)+(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

37. בגין מעשיה של הנאשמת יוחסו לה עד לאוגוסט 1994 הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם באישום זה ביחד עם סעיף 26(2) לחוק כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

38. בגין מעשיה של הנאשמת יוחסו לה החל מאוגוסט 1994 הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם באישום זה ביחד עם סעיף 31 כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

אישום רביעי

39. בשנת 1996, בסמוך לחודש מאי, נעדרה הנאשמת מדירת בני ברק הראשונה, עקב הולדת הבן הצעיר - בע'. באותו מועד, קרא הנאשם לב' שהייתה אותה העת כבת 11, לבוא לחדרו ו"לעשות לו מסאז" ברגליים. כשהחלה לעסות אמר לה הנאשם "לא ככה", הושיב אותה על רגליו והרים את שמלתה במטרה לבצע בה מעשה מגונה. ב' נבהלה, נמלטה מהחדר, הלכה לישון עם אחת מאחיותיה כשהיא שומעת את הנאשם קורא לה לשוב.

40. בהמשך לאמור לעיל, בשתי הזדמנויות, ביצע הנאשם מעשים מגונים בב' בכך שנכנס לחדר בו ישנה וחיכך את גופו בגופה המכוסה בשמיכה, בזמן שסבר כי היא ישנה וזאת לשם גירוי או סיפוק מיני.

41. בעת שהייתה ב' כבת 12, ולאחר שסיפרה למ' כי היא פוחדת מהנאשם וכי הוא "נוגע בה", התעמתה מ' עם הנאשם ואיימה עליו לבל יגע בב' והוסיפה, כי עד עתה שתקה בגלל אָחיה, אבל אם יוסיף ויגע בב' היא תפגע בו "ותעשה לזה סוף". בשל חששו של הנאשם מפני חשיפתו, עזב הנאשם את ב' לנפשה ולא המשיך במעשים.

42. במהלך התקופה הנקובה באישום זה, פנתה ב' לנאשמת ואמרה לה בתחינה שלא תשאיר אותה לבד עם הנאשם. הנאשמת שהבינה כי הנאשם "נוגע" בב', התקוטטה עם הנאשם, אבל לא עשתה דבר בפועל כדי למנוע את מעשיו.

43. בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

(א) **ניסיון למעשה מגונה בבת משפחה** לפי סעיף 351(ג)+(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)+(1) + סעיף 25 ביחד עם סעיף 354(א)+(1)+(1) לחוק.

(ב) **מעשה מגונה בבת משפחה** לפי סעיף 351(ג)+(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)+(1) ביחד עם סעיף 354(א)+(1)+(1) לחוק.

44. בגין מעשיה של הנאשמת יוחסו לה עבירה של **סיוע למעשה מגונה בבן משפחה** לפי סעיף

351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)(1) + סעיף 31 ביחד עם סעיף 354(א)(1)+(א1)+(ב) לחוק.

אישום חמישי

45. בתקופה שבין ינואר 2000 עת מלאו לר' שש שנים וחצי, ועד ליום בו מלאו לה 18 ומספר חודשים, תקף הנאשם מינית את ר' בכך שביצע בה מעשים מגונים, בדירת בני ברק הראשונה ובדירה אליה עברו הנאשמים בשנת 2007 (להלן "דירת בני ברק השנייה").

46. עובר לחודש ינואר 2000, ובעת שהייתה ר' כבת שש שנים וחצי ביצע הנאשם שיפוצים על גג הבית בדירת בני ברק הראשונה, כדי שמ' תוכל לעבור להתגורר שם עם בעלה. הנאשם קרא לר' שתסייע בידו בעת שניסר עצים על הגג. הוא הושיב אותה על ברכיו, נתן לה את המסור והראה לה כיצד מנסרים. בזמן שר' ניסרה, ביצע בה הנאשם מעשה מגונה, בכך שהכניס את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה בארבע אצבעותיו, כשבדיו האחרת ליטף את גופה בחזה ובבטנה וכל זאת שלא בהסכמתה החופשית ולצורך סיפוק או ביזוי מיני.

47. בעת שהייתה ר' כבת 9 או 10, בדירה ב..., שהה הנאשם בחדרו של האח פ, קרא לר' וביצע בה מעשים מגונים; לבקשתו, התיישבה ר' על המיטה, ובעוד הנאשם שכוב על צדו, ביצע בה מעשים מגונים בכך שהתחכך בישבנה עם איבר מינו בעודה לבושה. מיד לאחר מכן, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה והכניס את אצבעותיו בין שפתי איבר מינה. ר' ניסתה להתנגד, הזיזה את ידו, אך הוא תפס בה בכוח והמשיך במעשיו, כל זאת שלא בהסכמתה החופשית.

48. בעודם ישובים, נכנסה הנאשמת, ראתה את הנעשה, אמרה לר' בכעס "מה את עושה?!", ולקחה אותה מהחדר, כשידעה או היה עליה לדעת, בשל ניסיון העבר עם מ' וב', כי הנאשם מבצע בר' לכל הפחות מעשה מגונה, אך הנאשמת, למצער, עצמה עיניה לנעשה, חדלה ונמנעה מלברר עד תום את הנעשה ולעצור את מעשיו של הנאשם לעתיד לבוא, ובכך אפשרה והקלה על הנאשם בביצוע העבירות בר', ומנעה את גילויין;

במועד אחר באותה התקופה ולאחר האירוע הקודם, בהיות ר' כבת 9 או 10, שהתה ר' עם הנאשם ואחיה, בע', בסלון דירת בני ברק הראשונה, הנאשם ובע' צפו בטלוויזיה והתווכחו על החזקת השלט. הנאשם אמר לבע': "אם אתה רוצה לראות טלוויזיה אז תגיד לר' שתבוא". בע' צעק לר': "נו תלכי אליו כבר את לא רואה שאני רוצה לראות טלוויזיה?!", ור' באה והתיישבה ליד הנאשם.

בנוכחות בע', אשר התבונן בטלוויזיה לצדם, ביצע הנאשם מעשים מגונים בר' בכך שהכניס את אצבעותיו לאיבר מינה, ובעודו מניח את ידיה של ר' על איבר מינו ומחכך את ידה על איבר מינו, וכל זאת שלא בהסכמתה החופשית.

49. בהזדמנויות שונות ומרובות, מגיל 8 ועד גיל 18 לערך, ביצע הנאשם מעשים מגונים בר' בחדרים שונים בדירות בני ברק הראשונה והשנייה; הנאשם דרש מר' לשבת על כפות רגליו ולעשות לו "מסאז" ברגליים, בעת שעיסתה את רגלו האחת, הכניס הנאשם את אצבעות רגלו האחרת לאיבר מינה, אף שהייתה לבושה בתחתונים, או חיכך את רגלו באיבר מינה כשהוא מלווה את מעשיו במלל כגון: "בואי אני אעשה לך טוב ... אני אחדיר לך עמוק ... אימא לא רואה אל תפחדי" וכל זאת שלא בהסכמתה החופשית ולצורך סיפוק או ביזוי מיני. בסיום מעשיו, בכמה מהמקרים, נהג הנאשם לומר לר' "תביאי חיבוק", היה מחבק אותה, תופס בלחיה ומנשק אותה על פיה.

50. בעת שהייתה ר' בכיתה ה', נכנס הנאשם באחד הערבים לחדר בו שכבה, בעת שבע' ישן באותו החדר, נגע בגבה ואמר "יש שם חזייה?", פתח את החזייה וליטף את חזה. בעת שר' גילתה התנגדות אמר לה הנאשם: "מה קרה? את לא נהנית? גדלת?";

במקרים מסוימים, באותה התקופה, בעת שהנאשם "שיחק" עם ר' ואחיה בע' ברחבי הדירה, היה הנאשם מפיל את ר' על המיטה ומתחכך בישבנה באמצעות איבר מינו (מעל לבגדיה).

במקרים רבים, ביצע הנאשם מעשים מגונים בפני ר' בכך שאונן לידה בעודו חושף בפניה את איבר מינו, או תחת שמיכה כשהוא אומר לה "את עושה לי טוב אין כמוך ... עוד כמה דקות אני גומר" או מילים בעלות משמעות דומה.

51. בכמה מההזדמנויות, ובעת שהנאשם אונן תחת השמיכה כשר' ביצעה בו "מסאז", ישבה לצידה הנאשמת שעודדה אותה לעשות את ה"מסאז" ואמרה לה "אני אשב לידך תעסי לי את הרגליים הוא אחרי עבודה" או דברים בעלי משמעות דומה, כשהיא יודעת או שהיא עלתה לדעת כי הנאשם עומד לבצע לכל הפחות מעשה מגונה בר' ונמנעה מעשות מעשה.

52. במועד מסוים, בעת שר' הייתה ילדה, פנתה מ' אל הנאשמת ואמרה לה כי היא בטוחה שהנאשם תוקף מינית את ר' באותו האופן שתקף אותה. בעקבות שיחה זו, קנתה הנאשמת לר' גרביונים. באחד הימים כשראתה את ר' ללא גרביונים אמרה: "שלא יתפלאו למה יש מקרים בבית הזה".

53. בטרם מלאו לר' 12, אמרה ר' לנאשמת כי הנאשם "נוגע בה" והנאשמת השיבה כי היא יכולה לישון בחדר שלה ולנעול את הדלת, ומבלי שעשתה דבר מעבר לכך.

54. עובר לשנת 2007 או בסמוך לכך, ביום שבת, בדירת בני ברק הראשונה, ובהיות ר' כבת 13, קרא לה הנאשם לחדר הנאשמים, כאשר שני הנאשמים שכבו במיטה. הנאשם דרש מר' לעשות לו "מסאז" ברגליים. ר' השיבה: "תבקש מאימא" והנאשם ענה לה בנוכחות הנאשמת שהיא עושה את זה הכי טוב. בתגובה ענתה לו ר' בכעס כי היא לא אוהבת לעשות לו "מסאז" ברגליים כי הוא "נוגע בה" ו"מתעסק איתה". לשמע הדברים אמרה הנאשמת לנאשם: "מה אתה מתפלא שהיא כועסת עליך ולא אוהבת אותך?" ומבלי שעשתה דבר מעבר לכך.

55. בכמה הזדמנויות, במהלך השנים האחרונות, עובר להגשת כתב אישום זה, הסתובב הנאשם בבית בתחתונים, אחז באיבר מינו וקרא בחיוך לר' בשמה. לפחות באחת מההזדמנויות ובהיות ר' כבת 17, עשה כן בנוכחות הנאשמת שהביטה בו בכעס אך לא אמרה דבר.

56. כשנה וחצי עובר ליום 4.9.12 אמרה ר' לנאשמת בבכי, כי היא סבורה שאינה בתולה בגלל שהנאשם "דחף לה אצבעות". על כך השיבה הנאשמת שהיא בתולה והכל "בראש שלה".

57. בהקשר לאישום זה יוער, כי תחילה יוחסו לנאשם עבירות אינוס מאחר שר' סברה כי מעשיו של הנאשם כללו החדרת אצבעות לאיבר מינה. במהלך שיחת הריענון במשרדי המאשימה, ולאחר שהוסבר לר' ההבדל בין החדרת אצבעות לנגיעה באיבר המין, הוחלט לשנות את כתב האישום ביחס לאישום זה כך שיוחסו לנאשם עבירות של מעשים מגונים בלבד ולא אינוס.

58. בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

(א) **מעשה מגונה בבת משפחה** [מתחת לגיל 16] לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348 (ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק [ריבוי עבירות].

עמוד 9

(ב) **מעשה מגונה בבת משפחה** [מעל גיל 16] לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) לחוק [ריבוי עבירות].

(ג) **מעשה מגונה בפני בן משפחה קטין** לפי סעיף 351(ד) לחוק [ריבוי עבירות].

59. בגין מעשיה של הנאשמת יוחסו לה מכלול העבירות שיוחסו לנאשם באישום זה בלוויית סעיף 31 לחוק [ריבוי עבירות], וכן עבירה של אי דיווח לפי סעיף 368ד(ג) לחוק.

אישום שישי

60. ביום 29.8.12 בוצעו עימותים בתחנת דן, בין הנאשם בין בנותיו. בעת העימות בין הנאשם למ', יצאו החוקרים את חדר החקירות. או אז, הדיח הנאשם את מ' בחקירה בכך שאמר לה בין השאר כי "בשתי מילים את יכולה לגרום לזה להימחק" וחזר ודרש ממנה מספר פעמים כי עליה "להוריד את נושא האצבע" כדי "שלא יהיה מצב של אונס" ובמקום לקבל 15 שנה הוא יקבל "שנתיים - שלוש על שתיהן".

61. באותו המועד, ובעת שנערך עימות בין הנאשם לל', יצאו החוקרים את חדר החקירות. הנאשם אמר לל' שתגיד לר' ש"הן צריכים להוריד את זה שהכנסתי להן אצבע" ודברים נוספים בעלי משמעות דומה.

62. בגין מעשים אלו יוחסה לנאשם עבירה של **הדחה בחקירה** לפי סעיף 245(א) לחוק.

תשובת הנאשמים לכתב האישום

63. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם באישומים המיוחסים לו. בכל הנוגע להתנהלותה של הנאשמת כלפי ילדיהם המשותפים, טען הנאשם, כי לא היה מודע להם.

64. במענה לכתב האישום, כפרה הנאשמת באשמת הסיוע שיוחסה לה. הנאשמת הודתה כי ידעה באופן חלקי בלבד על מעשי הנאשם, אולם לא ידעה על היקף המעשים וחומרתם כפי שאלו הובאו לידיעתה בחקירתה. בנוסף, הנאשמת הודתה כי נהגה להכות את ילדיה בחומרה אולם לשיטתה לא היה בדבר כדי לסייע לנאשם.

דין:

65. עבירות המין המיוחסות לנאשם הן מהחמורות שבספר החוקים. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם אנס את מ' מאות פעמים באמצעות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה וניסה לאנוס אותה באמצעות איבר מינו באין ספור הזדמנויות. הנאשם ביצע במ' מעשה סדום וניסה לבצע בה מעשי סדום נוספים, באין ספור הזדמנויות. בנוסף, הנאשם ביצע במתלוננות מעשים מגונים כל עת שחשקה נפשו ועל בסיס יומיומי.

66. תלונתה של מ' למשטרה הוגשה בהיותה כבת 35 ולמעלה מעשר שנים לאחר מועד ביצוע העבירות. לפיכך, ובהתאם לסעיף 354(א)(1) לחוק נדרש חיזוק לעדותה. עדויותיהן של ב' ור' הוגשו לאחר בגרותן אך בטרם מלאו להן 28, על כן יש לנמק את מתן האמון בעדויותיהן.

67. בשל חומרתו החריגה של כתב האישום, שומה על בית המשפט לבחון בדקדקנות את הראיות והעדויות המונחות בפניו. בענייננו נמצא, כי כתב האישום מבוסס כדבעי, חומר הראיות כולל גם חיזוק

וסיוע למכביר בדמות עדויותיהן של כלל המתלוננות (כחיזוק וסיוע האחת לשנייה), מעשיו הדומים של הנאשם, ראשית הודייתו וידיעתה של הנאשמת.

אווירת הפחד בבית

68. מ', ל', ב', ר' וא', ילדיהם של הנאשמים, העידו על אופייה התוקפני של הנאשמת ועל ההתעללות הפיזית והמילולית שעברו תחת ידיה. הילדים תיארו את חיי היומיום בבית הנאשמים שכללו לרוב תחושת פחד ואימה בשל התקפות הזעם שפקדו לעיתים תכופות את הנאשמת.
69. מעדויותיהם של ילדי הנאשמים עולה, כי כל אימת שהמרו את פיה או התנהגו שלא לשביעות רצונה, נהגה הנאשמת להכותם נמרצות, לרוב באמצעות מקלות וחטי חשמל או לחילופין, ומשלא הצליחה להכותם, הייתה מרבה לנעול אותם בשירותים, בחושך, ולמשך שעות רבות.
70. ל' תיארה בעדותה את ילדותה בצל ההתעללות הפיזית שעברה מידיה של הנאשמת. למשל, אירוע בו הנאשמת חבטה בה עם מחבת כבדה עד שאיבדה את הכרתה למשך מספר שניות (עמ' 30 לפרוטוקול); עוד העידה ל', כי כל הילדים ספגו מכות באמצעות מקלות, חטי חשמל, חגורות, בנוסף, תארה כיצד נהגה הנאשמת להעניש את ילדיה באמצעות נעילתם בחדר השירותים למשך יום שלם.
71. ל' העידה, כי מינון המכות פחת בשבת בשל נוכחות הנאשם בבית, אולם לקראת מוצאי שבת, נהגה הנאשמת לאיים על הילדים שיחכו לרגע שהנאשם יצא לעבודה והם היו מתחננים בפניו שלא ילך לעבודה מחשש לאלימותה. הנאשם, שידע אודות התנהגות הנאשמת והתקפי הזעם הפוקדים אותה, לא שעה לתחנוניהם ויצא לעבודה. עוד העידה כי מ', בניגוד אליה, חששה מאוד מהאלימות הפיזית של הנאשמת כלפיה. לדבריה "מ' הייתה פחדנית".
72. ל' העידה כי בילדתה הייתה קרובה אל הנאשם שהיה ההורה הטוב מבחינתה לאור אלימותה של הנאשמת, לא שמעה בזמן אמת על ההתעללות המינית שעברו אחיותיה ונחשפה אליה רק בשלב מאוחר יותר. יחד עם זאת, העידה, כי שמעה את הנאשמת לא פעם מאיימת על הנאשם ואומרת לו "מעניין מה הבת שלך (ל' - צ.צ.) תחשוב כשהיא תשמע מה עשית לילדות שלך". באותה העת ל' הניחה שמדובר ב"תיק" שהנאשמת מנסה "לתפור" לנאשם בשל יחסיהם הרעועים. (עמ' 41 לפרוטוקול).
73. ל' תיארה בעדותה בפנינו את האווירה הקשה ששררה בבית הנאשמים בשנים הרלוונטיות לכתב האישום. נמצא כי עדותה מהימנה, כנה ונקייה, בייחוד לאור העובדה כי הנאשמת אינה עומדת לדין בגין התנהגותה האלימה, מה גם של עצמה לא הותקפה מינית ואף לא ידעה על תקיפותיו המיניות של הנאשם כלפי אחיותיה.
74. גם מ' תיארה בעדותה את אלימותה של הנאשמת כלפי הילדים ואת שגרת יומה בבית המשפחה בהיותה הבת הבכורה מבין תשעה ילדים ואת טיפולה המסור באָחיה הקטנים. מהעדויות עולה, כי המשפחה לא החלה דרכה כמשפחה חרדית. עם המעבר לדירה בפתח תקווה החלו הנאשמים בתהליך של חזרה בתשובה שהושלם עם המעבר לדירה בבני ברק. בצל ההתעללות הפיסית, חוותה מ' התעמרות נפשית עת הנאשמת נהגה לומר למ' שתפסיק ללכת עם החזה בחוץ או העירה כי היא הולכת זקוף מדי ומבליטה את החזה שלה בכוונה שיסתכלו עליה. לאור הערותיה של הנאשמת, מ' הקפידה להשפיל מבטה ארצה על מנת שאף אחד לא יפרש את הליכתה הזקופה כניסיון למשוך תשומת לב. הנאשמת נהגה כלפי ילדיה גם באלימות מילולית ולא אחת אמרה למ' ול': "את שרמוטה ואת זונה ... זו נבלה וזו טרפה ... זאת (מ' - צ.צ.) תחזור עם בטן".

75. מ' תיארה אירוע בו הנאשמת תפסה אותה ואת ל' משחקות בחצר מתחת לבית, בניגוד להוראותיה, הנאשמת רדפה אחריו במטרה להכותו, וכאשר השניים רצו לכיוון השירותים תפסה אותה, הטיחה את ראשיון האחד בשני, הכניסה את ראשיון לאסלה, הדיחה את המים ואמרה "זה מה שאתן שוות, תישארו כאן" ונעלה את דלת השירותים (עמ' 204 לפרוטוקול).

76. עוד העידה מ', כי בהזדמנות אחרת, כאשר התווכחה עם הנאשמת, לקחה הנאשמת סכין גדולה מהמטבח, הכתה את מ' באמצעותה ואף חתכה את ידה. למרות שהחתך בידה של מ' היה עמוק, שלחה אותה הנאשמת לאחות "שתדביק לה את זה". מ' הלכה בגפה לאחות שאבחנה צורך בתפרים, אך הנאשמת סירבה לקחת אותה לבית החולים, ובמקומה ליוו את מ' שתי שכנות. כאשר שבה מ' מבית החולים, העירה לנאשמת כי היתה יכולה להרוג אותה עם הסכין ובתגובה השיבה הנאשמת "ילדים אם הם לא גדלים כמו שאני צריכה אז באמת עדיף שלא יהיו לי אותם. אני לא הבאתי ילדים לעולם שיחטאו, יצערו את השם, יעשו בעיות" (עמ' 202 לפרוטוקול).

77. מ' העידה על אירוע נוסף, בהיותה תלמידה בבית הספר היסודי, פרץ ויכוח בינה לבין הנאשמת שעה שהנאשמת גיהצה בגדים. הנאשמת כעסה, עקרה את המגהץ הלוהט משקע החשמל ורדפה אחרי מ' ואמרה "אני אשורף אותך, אני אקלף לך את הפרצוף שלא תוכלי להוציא אותו לרחוב, אני אעשה לך כמו התן הזה אני אקח את העור שלך ואני אתלה אותו על המנורה שכולם יראו". הנאשמת נצמדה למ' שהחלה להרגיש את אדי המגהץ על פניה והתחננה בפני הנאשמת שתפסיק "את שורפת אותי על באמת", בתגובה ענתה הנאשמת "נכון, זה מה שאני מתכוונת לעשות". מ' החלה לצרוח וקראה לנאשם שהגיע ותפס את הנאשמת בכוח ולקח אותה מהמקום (עמ' 201 לפרוטוקול).

78. מהמובא לעיל מצטיירת תמונה מחרידה, מזעזעת ועגומה של מציאות בה מ' הייתה מחוייבת לטפל באֶחֶיה הקטנים. האלימות הקשה והיומיומית שהפעילה הנאשמת כלפיה, הפכה את מ' לילדה כנועה. נסיבות אלו היוו את התשתית לביצוע מעשיו של הנאשם. ודוק! הנאשם לא פגע בל' בהיותה מרדנית ותוקפנית.

79. כאמור, גם ב', כמו יתר אחיה ואחיותיה, חוותה לאורך שנים התעללות פיזית ומילולית מידה של הנאשמת. ב' תיארה אירוע אלימות בהיותה כבת 17 לערך, בשעה 2:00 לפנות בוקר ולאחר שסיימה לנקות את הבית לקראת פסח, פנתה אליה הנאשמת ודרשה ממנה להוריד כלים לחג, משסירבה, נטלה הנאשמת מקל והכתה אותה ברגל ימין. בגין פגיעה זו הגישה ב' תלונה במשטרה נגד הנאשמת (עמ' 439 לפרוטוקול).

80. הנאשמת הכחישה בעדותה כי גם ילדיה הקטנים-ר' ובע', סבלו מאלימותה, אלא שגם ר' העידה על מקרים בהם הנאשמת הכתה גם אותה. ר' תיארה אירוע בו הנאשמת הכתה אותה לאחר שרבה עם בע' וגם אמרה לה: "שטן, מחפשת צרות. כל הזמן את מחפשת אותו (את בע' - צ.צ.)", "את בדיוק כמו ל", את תצאי כמוה בסוף", "תלכי, תלכי לגרושה, תלכי לל" (עמ' 577 לפרוטוקול).

81. המעשים המפורטים לעיל אינם אלא דוגמאות למעשי הנאשמת המתארות את חומרתם. ילדיהם של הנאשמים סבלו מהתעללות פיזית ומילולית קשה לאורך שנים רבות. על רקע זה נתפס הנאשם בעיניהם, כדמות הרגועה, הטובה ו"המצילה", וכדברי ל' בעדותה בעת שתיארה את ההלם שאחז בה לאחר שנודעו לה מעשיו המיניים של הנאשם באחיותיה: "את אבא שלי הערצתי. חשבתי שהוא הכי טוב בעולם. אני כל הזמן הייתי אומרת שהאברכים בבני ברק לא מגיעים לקרסוליים שלו ושהוא האיש הכי טוב שיש ולא אחת הייתי נפגעת מכל מילה שXXXX (הנאשמת צ.צ.) הייתה אומרת עליו,, קראתי

לו קודש קודשים. זה מה שחשבתי שזה אבא שלי." (עמ' 79 לפרוטוקול).

מעשיו של הנאשם במ'

82. כאמור, מ' היא בתם הבכורה של הנאשמים, כיום בת 37, אם לחמישה ילדים. עדותה בפני בית המשפט נשמעה לאורך מספר ישיבות. על אף העובדה כי מ' גדלה במשפחה חרדית ומקיימת אורח חיים חרדי, היא הצליחה לתאר בעדותה, באופן עקבי ומפורט את התעללותו המינית של הנאשם, זאת למרות הקושי הרב, המבוכה והתפרצויותיו של הנאשם כלפיה לאורך כל עדותה שאף גרמו לקטיעת העדות מספר פעמים.

83. בעדותה, פרסה מ' מסכת ארוכה של התקיפות המיניות על ידי הנאשם שנמשכו לאורך שנים רבות, עד לנישואיה, ובתכיפות יומיומיות. מעשיו של הנאשם הוחמרו בהדרגתיות, והגיעו לשיאם לאחר שהמשפחה עברה להתגורר בבני ברק.

84. תחילה היה הנאשם מבצע בה את מעשיו רק בלילות, אולם לאחר שצבר ביטחון היה מבצעם בכל שעות היממה, לעיתים אף יותר מפעם ביום. המעשים היו מתרחשים לרוב בחדרה של מ', אך גם במקום עבודתו של הנאשם.

85. מ' העידה כי מעשיו של הנאשם החלו עת הייתה כבת 8 בביתם בפתח תקווה. מ' שכבה על מיטת הוריה, הנאשם הגיע ומשך אותה ברגליה אל עבר שולי המיטה, אמר לה שהוא עושה "מסאז" והחל לגעת בגבה, בישבנה וברגליה. מ' אמרה לו שזה לא נעים לה וכואב אולם הנאשם לא הקשיב, הרים את רגליה, פתח וסגר את רגליה. מ' סיפרה לנאשמת אודות האירוע, אולם הנאשמת ענתה לה "זה שטויות, זה נעים, הוא עושה לי את זה גם" (עמ' 134 לפרוטוקול).

86. מ' העידה על התקיפה המינית הראשונה בפירוט רב, סיפרה כי זו התרחשה בערב שישי, כאשר היא הייתה כבת 10 או 11. אחותה ב' נפצעה בסנטרה, הנאשם, בלוויית מ', הלכו עמה לבית החולים ושובו בשעת לילה מאוחרת. הנאשמת ישנה בסלון, מ' נכנסה לישון במיטת הוריה עם הנאשם וסובבה אליו את גבה. הנאשם סובב אותה אליו ואמר לה "תראי איך את קרה, את קפואה" והחל לגעת בירכה, הנאשם הכניס את ידו לתוך תחתוניה והחל לגעת באיבר מינה. לאחר מכן, אמר לה הנאשם "את רואה עכשיו את חמה, זה... עכשיו את יכולה להסתובב ולישון ואל תספרי על זה לאף אחד". התיאור שמסרה מ' על תקיפתה הראשונה היה מפורט עד כדי כך שהיא אף זכרה את התחתונים שהיו עליה בצבע קרם ומעוטרים בצמות שחורות.

87. מ' תיארה את תחושותיה באירוע זה באופן ריאלי (עמ' 137 לפרוטוקול):

"אני נבהלתי, אני זוכרת שנהיה לי הכל לבן, לא ראיתי כלום ולא הבנתי מה קורה והייתי המומה, ולא האמנתי שהוא עושה את זה, וגם לא הבנתי מה להאמין, לא הבנתי כאילו ממה לפחד, הבנתי שמשהו לא נורמאלי קורה בחדר ולא הבנתי מה כמו בפעמים האחרות שהבנתי שעכשיו הוא עולה והוא יעשה ואני צריכה להגן על עצמי, לא הבנתי, הבנתי שכאילו נהרס לי משהו פתאום, לא הבנתי מה, ולא היה לי נעים ולא היה לי כיף ולא היה לי נעים הנגיעה שלו, אני הרגשתי שאני קפואה, הגוף שלי לא הרגיש כלום באותו הרגע, אני לא הרגשתי את הידיים שלו כבר לא הרגשתי כלום, הלב שלי עצר..."

88. בעת היות מ' כבת 11, חלה אחיה ט'. היא והנאשם ליוו אותו לבית החולים, הבדיקות התארכו אל תוך הלילה והנאשם שכנע אותה לבוא לנוח לצידו על המיטה שבמסדרון. הנאשם ניצל מצב זה כדי עמוד 13

לגעת במ' מתחת לחולצה, בחזה ובבטנה ולהכניס את ידו לתחתוניה (עמ' 137 לפרוטוקול).

89. מסכת ההתעללות המינית של הנאשם במ' גברה והלכה כשמלאו לה 12 ומשעברה המשפחה להתגורר בבני ברק. תחילה ביצע בה הנאשם את מעשיו בהיחבא ודרש ממנה לא לספר על כך לאיש. בהמשך, משהבין כי הנאשמת מודעת למעשיו אך לא נוקפת אצבע על מנת למנעם, החל להסלים את תקיפותיו המיניות בתכיפות יומיות ולעיתים יותר מפעם ביום. הנאשם ייחד למ' יחידת דיור מבודדת על גג הדירה, ונהג בה כאילו הייתה אשתו. מעשים אלה נמשכו עד שנשאה בפעם הראשונה בהיותה כבת 19. הנאשם נהג לעלות לחדרה, שכב לצידה, נגע בגופה, נישק אותה בפיה והחדיר את לשונו. כאשר ישנה, היה מעיר אותה, מלטף את אוזנה, מכניס את ידיו מתחת לחולצתה ולתוך תחתוניה (עמ' 142 לפרוטוקול). כאשר הייתה מסרבת להסתובב אל הנאשם, היה משכנע אותה באמירות כגון: "אני אעשה לך משהו שאת תיהני" ו"תראי איך את נהנית", וכאשר הייתה מסתובבת אליו היה נוגע באיבר מינה, מחדיר אצבעותיו, מלקק את גופה, את איבר מינה ומחדיר את לשונו לאיבר מינה. כאשר הייתה עומדת בסירובה, ומצמידה את רגליה האחת אל השנייה, היה מכאיב לה, מכניס את אגרופו בין ירכיה ואומר "למה את עקשנית" או "למה את קשה". משכנעה מ' ופישקה את רגליה, הנאשם היה אומר לה "את רואה שאת נהנית? אמרתי לך שזה יהיה טוב".

90. וכך תארה מ' את הרגשתה בשעת המעשים (עמ' 145 לפרוטוקול):

ת:אני לא עניתי לו, אני אף פעם לא עניתי, אני ישנתי.
ש: מה זאת אומרת? את לא ישנת הרי.
ת: בסדר, אבל מה אני, מה אני אעשה? הייתי עושה כאילו אני יושנת, כאילו אני לא חלק מהסיפור הזה.
ש: איפה היית?
ת: מה?
ש: מבחינתך, את לא חלק מהסיפור אז איפה את?
ת: בגיהנום. מחכה שאמא שלי אולי תתפוס אותו ואז אני אקבל מכות זה יותר נעים מלקבל כאלה דברים, אפילו שאני לא אוהבת את המכות שלו (צ"ל "שלה" - צ.צ.)

91. מ' העידה על התמודדותה היומיומית עם מעשי הנאשם; היא נאלצה להחזיק את דלת המקלחת בעת הרחצה שכן הנאשם נהג לפתוח את הדלת בהפתעה או הציץ מבעד לחלון ואמר "יופי יופי תשתפשי טוב, יופי, תתנקי לכבודי"; נהגה להשאיר בכוונה אי סדר בחדרה במחשבה שאולי זה יגרום לנאשם לעזוב אותה לנפשה. עוד העידה, כי הייתה מרטיבה במיטה עד גיל מאוחר ולעיתים לא הייתה מחליפה מצעים בתקווה כי זה ימנע מהנאשם להתקרב אליה ולגעת בה, אבל במקרים כאלה הנאשם היה מורה לה להתקלח ולהתנקות (עמ' 152 לפרוטוקול).

92. הנאשם נהג לשכנע את מ', כי היא זו שבעצם רוצה אותו וקוראת לו לבוא. בשל רגשות אשם, ניסתה מ' בהיותה בפנימייה לשכנע את עצמה שהיא לא רוצה את הנאשם וכשחזרה הביתה אחת ל-3 שבועות נמנעה מלהיות לבד, התייחסה יפה אל הנאשמת, בילתה את מרבית זמנה עם אחיה, התלבשה עוד יותר צנוע, כל זה בניסיון לשכנע את עצמה כי אינה מנסה לפתות את הנאשם ואינה יוצרת הזדמנויות. למרות זאת, היה הנאשם עולה לחדרה בלילה שבין מוצ"ש לראשון, מעיר אותה ואומר לה: "עיני, חשבת ששכחתי אותך? עיני, מה, חשבת ללכת ככה בלי ליהנות איתי, מה חשבת לעזוב אותי ככה, לא התגעגעת אלי, נראה לך שאני אשכח אותך?".

93. מ' תיארה כיצד התנגדה פעם אחר פעם לניסיונות הנאשם לאנוס אותה, אולם הוא הצליח לגבור עליה, תוך הפעלת לחץ פיזי או ניסיון לשכנעה ש"יעשה לה נעים". הנאשם, לא הסתפק בליטוף גופה של מ' ובהחדרת אצבעות לאיבר מינה, אלא ניסה כל העת גם להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, אך היא גייסה את כל כוחה כדי להתנגד לו ולשמור על בתוליה, תוך שהצמידה בכל כוחה את רגליה האחת לשנייה. הנאשם כעס על כך והטיח בה שהיא נצלנית, אבר מינה רטוב והיא נהנית; או שהיא אומר לה "העיקר אני נתתי לך ליהנות ואת לא נותנת לי ליהנות? ... לפחות תפנקי אותי", ואז היה מנסה להחדיר את איבר מינו לפיה כשהיא מתנגדת תוך סגירת פיה בכוח. בהקשר זה ציינה מ', כי היא עדיין זוכרת את הריח כאשר הנאשם הצמיד את איבר מינו לראשה (עמ' 149 לפרוטוקול).
94. במקרים רבים, לאחר שהנאשם לא הצליח להחדיר את איבר מינו לפיה של מ', היה דורש ממנה לפנק אותו ו"לאונן לו", שם את ידה על איבר מינו, מ' נותרה קפואה ולעיתים כשניסתה להזיז את ידה, אמר לה הנאשם "לפחות תשבי עלי".
95. ככל שמעשי הנאשם נמשכו, כך פחת חששו לבצעם אל מול יתר בני המשפחה, ובכלל זה גם אל מול הנאשמת. כאשר מ' הייתה בכיתה ו', היא ול' עשו לעיתים קרובות עיסוי לנאשמים. הנאשם ניצל זאת ונהג לשפשף את רגליו בין רגליה של מ', נגע בחזה שלה מעל הבגדים באמצעות רגליו. לעיתים, כאשר לא היה איש בחדר, או כאשר הנאשמת ישנה, דרש הנאשם ממ' לעסות את רגליו "למעלה" יותר ויותר עד שהייתה מגיעה לאזור ישבנו, או אז היא הייתה מפסיקה בעצמה ויוצאת מהחדר תוך שהנאשם צעק לה לחזור.
96. באחד המקרים, כאשר בגרה, רצה הנאשם ללקק את איבר מינה אולם שיער ערוותה אשר צמח הפריע לו, הוא כעס ואמר לה "מה אני צריך לסבול? מה את מחכה שאני אעשה לך למטה צמות? תגידי לאמא שתטפח אותך" (עמ' 145 לפרוטוקול).
97. לאחר שהנאשם נוכח כי הנאשמת, יודעת על מעשיו, אך אינה עושה דבר על מנת למנוע אותם, צבר ביטחון והחמיר את תקיפותיו המיניות. מ' תיארה את הטקס שהנאשם היה מבצע בה; מעמיד אותה בפישוק מול המראה כאשר רגלה האחת על המיטה והשנייה על הרצפה, דרש ממנה להסיר את בגדיה, ואם לא שיתפה פעולה, היה מסיר את חולצתה וחזייתה, תוך שאמר "תסתכלי על החזה שלך איזה יפה". לאחר מכן דרש ממנה לגעת בעצמה ולהסיר את החצאית, אם לא שיתפה פעולה היה עושה זאת בעצמו ולעיתים היה כועס עליה ואומר "הכל אני צריך לעשות בשבילך". הנאשם נהג להעמיד אותה מול המראה, לגעת באיבר מינה, לסובב אותה אליו, לתלות את ידה על צווארו, בעודו מניח את ידו האחת על מותניה או ישבנה, ואת אצבעות ידו השנייה החדיר לאיבר מינה, אחת אחרי השנייה, תוך שדרש ממנה להתנועע. במהלך המעשים דרש הנאשם ממ' לומר "טוב לי, אני נהנית, אני רוצה אותך", וכאשר לא ענתה, הקשיח הנאשם את ידו במטרה להכאיב לה (עמ' 149 לפרוטוקול).
98. מ' תיארה בעדותה את היום בו איבדה את בתוליה לנאשם; כשהייתה בת 14, נכנס הנאשם לחדרה והחל ב"טקס", העמיד אותה בפישוק כשרגלה האחת על המיטה והחל להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, לפתע החלה לדמם מאיבר מינה, הנאשם נבהל והחוויר, לקח מגבת דחף בין רגליה, אמר לה להתנקות וברח מהחדר (עמ' 155 לפרוטוקול).
99. מ' העידה, כי באחת הפעמים, עת שבה מהפנימייה לחופשה, ניסה הנאשם פעם נוספת לבעול אותה באמצעות איבר מינו, משסירבה סובב אותה על הבטן והחדיר את קצה איבר מינו לפי הטבעת שלה, היא צרחה, בעטה בו וברחה. הנאשם התרגז, תפס אותה ומשך אותה בכוח למקלחת ואמר "בואי בואי ... עכשיו תסתכלי מה צריך לעשות ותלמדי", החל לאונן אל מול עיניה וכפה עליה להחזיק את

איבר מינו בידה עד שהגיע לסיפוק מיני (עמ' 159 לפרוטוקול).

100. ניכר על מ' כי העדות הייתה קשה עליה ביותר, אירועי העבר הקשים צפו ועמדו לנגד עיניה, לא אחת היא פרצה בבכי ופעמים רבות לאורך עדותה התפרץ והשתלח כלפיה הנאשם. למרות הקושי, העידה בכנות ובאומץ רב תוך פירוט מעשי הנאשם לרבות "הטקס" שניהל בגופה מדי יום.

101. לטענת הנאשם בסיכומיו, הגנתו נפגעה שעה שמ' אינה זוכרת במדויק את האירועים ואינה יכולה להציבם כראוי על ציר הזמן.

טענה זו נדונה לא אחת בפסיקה ונדחתה עת מדובר בקרבנות אלימות מינית. כך למשל נקבע ע"י כבוד השופט ט' שטרסברג כהן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(3) 1111 (להלן: "עניין נור"):

"הליך שחזור האירועים האלימים על ידי קורבן עבירת מין שחוזה אותם מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איננה, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית (...) אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחזיונות מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק (...) ככל שנותרו תמיהות וסתירות בעדות המתלוננת, ייבחנו הן גם לאור החזיונות שמצא בית משפט קמא לעדותה".

כבוד השופט ד' ברלינר חזרה על קביעה זו גם בע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.1.07):

"בתי המשפט על ערכאותיהם הכירו זה מכבר בכך שלא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת, כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו. עדויות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך".

ידיעתה של הנאשמת

102. מ' העידה בפירוט רב על סיטואציות ספציפיות בהן שיתפה את הנאשמת וסיפרה לה על מעשי הנאשם אך היא נתקלה ב"כתף קרה". מ' אמנם לא תיארה בפני הנאשמת את האירועים לפרטי פרטים, אך די במה שנאמר והקשרם בכדי להצביע בוודאות על חומרתם, בכדי להדליק הרבה "נורות אדומות" אצל הנאשמת ולא להותיר בלבה ספק.

103. על פי עדותה של מ', באחד הימים, לאחר שהמשפחה עברה לדירה בבני ברק, ובעת שמ' נסעה עם הנאשמת כשהן לבדן ברכב, פנתה הנאשמת למ' ושאלה אותה לשלומה, כנראה חשה שדבר מה עובר עליה. מ' החלה לבכות וסיפרה לה על מעשיו של הנאשם. הנאשמת, שנראתה המומה, החלה לתחקר אותה על מעשים אלו ומ' השיבה לכל שאלותיה. בין היתר שאלה אותה הנאשמת למה היא מתכוונת באומרה שהנאשם "נוגע בה", מ' השיבה: "כמו שנוגעים בעל ואישה לא כמו שנוגעים בילדה".

לשאלת הנאשמת מדוע לא פנתה אליה קודם לכן, הזכירה לה מ', כי כשפנתה אליה בעבר, עת התגוררו בפתח תקווה, הנאשמת אמרה לה שזה בסדר, על כן לא אמרה לה מאז דבר וכן נמנעה בשל פחדה מהנאשם שהורה לה לא לספר על מעשיו. הנאשמת החלה לבכות ואמרה לה "אל תדאגי, אני אעזור לך, אני מבטיחה לך יותר זה לא יקרה" (עמ' 158 לפרוטוקול).

104. בעקבות השיחה, לקחה הנאשמת את מ' לטיפול אצל יועצת בירושלים ומסרה לה את הרקע לאירועים. בתחילת הטיפול נפגשה מ' עם היועצת, אך לאחר שסירבה לשתף פעולה, נקראה הנאשמת להצטרף על מנת לדובב אותה. לשאלת היועצת מדוע לדעת הנאשמת קרו האירועים האלה למ', השיבה הנאשמת, כי מ' כבת הבכורה עושה הרבה בבית, דואגת לנאשם, מכינה את בגדיו למקלחת ו**כנראה שהנאשם רואה בה אישה שנייה**. בשלב זה החלה היועצת לצעוק על מ' שתפסיק לפתות את אביה ואילו הנאשמת עמדה מנגד ולא התערבה. עוד דרשה היועצת ממ' שתתרחק מהנאשם ותפסיק לטפל בו.

105. לאחר ה"טיפול" שקיבלה מהיועצת, נמנעה מ' מלהכין לנאשם את בגדיו למקלחת, אך הנאשמת כעסה עליה ש"משחקת אותה ראש קטן" ושלחה אותה לבצע את משימותיה. על כן אמרה לה מ' כי אם היא אינה מאמינה לה, שתבוא לראות בעצמה את מעשי הנאשם וביקשה מהנאשמת לשים עצמה ישנה בלילה, להמתין עד שהנאשם יעלה לחדרה של מ', ולתפוס אותו בשעת מעשה. הנאשמת הבטיחה לעשות כן, אכן באותו הלילה שמה הנאשמת את עצמה ישנה, המתנה עד שהנאשם יעלה לחדרה של מ', אולם לא עלתה בעקבותיו אלא קראה לו לחזור למיטה ובכך הסתפקה.

106. מ' העידה כי לאחר הפגישה עם היועצת, ובהמשך להערות הנאשם כי עליה לטפח את עצמה ולגלח את שיער ערוותה, גילחה את גופה ובכלל זה גם חצי מהגבה. משראתה זאת הנאשמת ושאלה את מ' לפשר העניין, השיבה לה מ' "במקום שאת תלמדי אותי לטפח את עצמי אז אני צריכה לעשות לעצמי...את מחכה שיהיה לי צמות למטה?", הנאשמת, המומה מדבריה של מ', שאלה אותה מדוע היא מדברת כך, ומ' השיבה "זה מה שאבא אמר... הוא אמר שזה לא נעים לו שהוא צריך להרגיש את זה". על כך השיבה הנאשמת "סליחה, אני חשבתי שכבר טיפלנו בבעיה, דיברנו על זה כבר" (עמ' 171 לפרוטוקול).

107. מספר ימים לאחר האירוע המתואר, בשבת, נקלעו הנאשמים לריב, במהלכו אמרה הנאשמת לנאשם "אני אעשה לך הפעם סוף אני אראה לך מה אתה עושה לבנות שלך", היא התקשרה לאָחיו של הנאשם, י' ונ', וביקשה מהם לבוא. מ' פנתה אל הנאשמת בבהלה ושאלה אותה לפשר מעשיה, הנאשמת ענתה לה: "אני עושה סוף, לא? אמרת שאני לא מטפלת, הנה אני מטפלת." הנאשם נבהל ואמר למ' "מה את עושה לי? תראי מה את עושה לי, את סיפרת לה עכשיו היא רוצה לספר להם, תתקני את הטעות שעשית", בהמשך הוסיף הנאשם "ככה את אוהבת את האחים שלך? ייקחו לך אותם, את לא תראי אותם כל החיים" ו"יפזרו אתכם במשפחות אומנות, ייקחו אותי לכלא לא יהיה לך אבא לא אמא לא כלום". מ' שאלה את הנאשם האם הוא רוצה שהיא תשקר, משהשיב בחיוב הכחישה את המעשים בפני דודיה. הנאשמת, שמעה את הכחשותיה של מ', עמדה מנגד ולא התערבה בשיחה (עמ' 173-175 לפרוטוקול).

108. בהזדמנות אחרת, עת ישבה מ' בחצר מתחת לדירת המשפחה, שאלה אותה הנאשמת מה מעשיה מחוץ לבית. מ' השיבה "את יודעת למה, בגלל מה שסיפרתי לך", אך הנאשמת כעסה ואמרה "אוי באמת מספיק עם השטויות האלה, תעלי, תעלי הבית, מה את מחפשת תירוצים".

109. עוד העידה מ', כי בעת לימודיה בפנימייה, הלכה באחד הימים עם הנאשמת לבקר את הנאשם במקום עבודתו. מ' נגעה בטעות ברכו של הנאשם, ומיד חשה שהנאשמת צובטת אותה. לאחר מכן אמרה לה הנאשמת "איך את נוגעת לו במקום הזה אחר כך את מתלוננת שקורים לך דברים זה מקום רגיש שלו מה את לא יודעת?" (עמ' 178 לפרוטוקול). בהמשך להערה זו, הוסיפה הנאשמת ודיווחה למ' על שיחה שניהלה עם הנאשם על מעשיו וכששאלה אותו מדוע הוא לא תוקף גם את ל', השיב הנאשם "השתגעתי? זאתי הייתה קוברת אותי, מכניסה אותי ישר לכלא".

110. מ' העידה, כי נהגה להשתמש בטמפונים בעת המחזור, אך הנאשמת זרקת אותם לפח בטענה שזה מסוכן. מ' הבינה שהנאשמת חוששת שהיא תאבד את בתוליה ואמרה לה "זה לא יותר מסוכן כאילו מבעלך, מה שאם בעלך לא הצליח אז איך הוא יצליח? כאילו הוא יותר, מה שהוא מכניס יותר גדול, מה שהוא עושה לי" (עמ' 214 לפרוטוקול).

111. במהלך השנים, הנאשמת, הרבתה ללכת ולשמוע הרצאות של רבנים, ובין היתר, הרצאות שעסקו בגילוי עריות. כשחזרה הנאשמת מההרצאות אמרה למ' שאסור להרוס משפחות, "גילוי עריות זה משהו שקורה בכל מקום, אין אפטרופוס לעריות, אם אין צניעות בבית זה יכול לקרות לכל אחד...". עוד הייתה אומרת לה הנאשמת שגילוי עריות זה בעצם לא כ"כ נורא: "תתנחמי שבכל בית שני זה קורה וככה זה היום, בכל בית יש דברים שאת לא מתארת לעצמך ואסור ללכת למשטרה המשטרה הם הורסים את החיים של הבן אדם...".

112. מ' העידה גם על שיחותיה הרבות עם הנאשמת, לאחר שנישאה. בשיחות אלה דיברו השניים בפתיחות על מעשיו של הנאשם, באופן שהוביל את הנאשמת עצמה לחלוק עם מ' את דבר הפגיעה המינית שהיא עצמה עברה. באחת משיחות אלו, עת הנאשמת שאלה אותה מדוע אינה מתירה לבתה לישון בבית הנאשמים, השיבה מ', כי היא (הנאשמת) יודעת מה עבר עליה כילדה בשל מעשי הנאשם ולכן אינה מוכנה להסתכן. הנאשמת הבטיחה לשמור על הנכדה, אך מ' הגיבה כי הנאשמת לא שמרה עליה כילדה מפניו של הנאשם, וכיצד היא תוכל לסמוך עליה כעת. תשובתה של הנאשמת הייתה "אבל עכשיו אני יודעת, זה אחרת, אני יותר שומרת" (בעמ' 215 לפרוטוקול).

המכתבים

113. מ' הרבתה לכתוב מכתבים למגירה בהם הביעה את תחושותיה ואת אשר על ליבה, כך גם כתבה לנאשמים מכתבים המעידים על אהבתה והערצתה אליהם.

114. אחד המכתבים נכתב לאחר שאחותה ר' נולדה בחודש החמישי להריון כשנשקפה סכנה לחייה. מ' שהיתה כבת 16 חששה, כי ר' תמות בגלל חטאה עם הנאשם לאחר שזה אמר לה כי היא זו שרוצה אותו. מ' לא הייתה יכולה לשאת מחשבה זו וכתבה לנאשם (ת/19) כי אינה יכולה להמשיך לחיות כך, היא מרגישה אשמה בצרות שנפלו על המשפחה. עוד כתבה, כי עד לאותו הרגע הקפידה לשמור על כבודו ולא לחשוף את מעשיו אך היא אינה יכולה לשתוק עוד ובהמשך ביקשה סליחה על שהיא הורסת לכולם את החיים וגם ביקשה סליחה מהנאשם על שהיא פוגעת בו. מ' העבירה את המכתב לנאשם ומצאה אותו לאחר זמן מה זרוק בפח האשפה, לשאלתה אם קרא את המכתב השיב בחיוב והוסיף: "תעלימי את זה, מה את שומרת את זה... תזרקי את זה לפח...". למרות דרישתו של הנאשם, מ' לא זרקת את המכתב ושמרה אותו מכל משמר שלא יגיע לידיים הלא נכונות (עמ' 179 לפרוטוקול).

מצבה הנפשי של מ'

115. לאורך כל עדותה, פירטה מ' בגילוי לב את בעיותיה הנפשיות שליוו אותה מאז ילדותה. המצב הקשה אליו נקלעה הוביל אותה לא אחת לנסות ליטול את חיה בידה. את נסיונה האובדני הראשון, בהיותה תלמידה בחטיבת ביניים, עשתה באמצעות כל הכדורים שהיו בבית, אך היא חשה ברע והקיאה את הכדורים. הנאשמת כעסה ואמרה: "יופי, זה מה שאת עושה, מבזבזת לנו את הכסף, זה עולה כסף הכדורים האלה". מ' תארה כי במשך יומיים בקושי הצליחה לצאת מהמיטה אולם זה לא הפריע לנאשמת להכריח אותה ללכת ולאסוף את אחיה ט' (עמ' 230 לפרוטוקול).
116. בהזדמנות אחרת, שתתה בייאווה אקונומיקה, לאחר שהנאשמת הכתה אותה, אך לאחר מכן היא הקיאה ולא קרה לה דבר; או, שחתה לעומק הים על מנת לטבוע, אולם לא הצליחה. לעיתים כאשר חצתה כביש הפילה את עצמה בכוונה על מנת שתידרס אך הרכבים עצרו וצפצפו לה.
117. בשל מצוקותיה, התנהגותה התוקפנית והתקפי החרדה מהם סבלה מ', ניסתה הנאשמת לשכנע אותה, במשך שנים רבות, לפנות לטיפול נפשי. במחצית שנת 2009 לאחר ששבה מחו"ל עם תום נישואיה הראשונים, שכנעה אותה הנאשמת לפנות לטיפול נפשי. מ' החלה בטיפול נפשי בבית החולים "מעייני הישועה". תחילה טופלה במשך כשלוש שנים על ידי ד"ר טלי וישנה, לאחר מכן, במשך כחצי שנה טופלה על ידי ד"ר יעל דמבינסקי, לאחר מכן טופלה על ידי ד"ר גפני שזיהה את מצוקותיה וגרם לה להיפתח ולחשוף את אשר עבר עליה ובסופו של דבר להגיש תלונה במשטרה (ת/20).
118. ד"ר גפני נפגש לראשונה עם מ' ביום 10.7.11, ואבחן את התנהגותה כ"התקפים דיכאוניים חרדתיים ואי יציבות רגשית שהתבטאה בהתפרצויות זעם" וכן כמי שסובלת מהפרעת אישיות המתבטאת בסימפטומים המאפיינים אדם שחווה טראומה המאופיינת בקושי ביחסי אנוש ויחסי אמון, מעברים קיצוניים בין שנאה להערצה וניסיונות אובדניים (עמ' 510 לפרוטוקול). אבחנה זו מסבירה היטב את התנהגותה של מ' כלפי הנאשמים בכלל וכלפי הנאשם בפרט, ובכלל זה מכתבי ההערצה שכתבה לשניהם.
119. בתחילת הטיפול, מ' לא העזה לדבר על מעשי הנאשם, אולם בשל אירוע שהתרחש בערב סוכות 2011, עת מ' ומשפחתה התארחו אצל הנאשמים, גמלה בה ההחלטה לחשוף את מעשיו. באותו הערב, הנאשם העיר הערות והרעיק מחמאות על בתה, טופז, שגדלה והיתה לילדה יפה מאוד, מ' ראתה את הנאשם מחבק את טופז ונבעתה מהמחשבה שאביה עלול "לגעת" גם בה, מייד הרחיקה אותה ממנו ולאחר אותו ערב סיפרה לד"ר גפני על מעשי הנאשם בה (עמ' 236 ו- 495 לפרוטוקול).
120. ד"ר גפני נפגש גם עם אחיותיה של מ'-ב' ור', על מנת לברר האם גם הן נפלו קורבן לנאשם ומשהבין כי הוא פגע בשלוש מבנותיו, ניסה לשכנע את מ' להגיש תלונה במשטרה, אולם היא סירבה מחשש שתפגע בנאשמים ובכבוד המשפחה. לאחר שהדברים נודעו לל', היא הצטרפה אל ד"ר גפני במאמצים לשכנע את המתלוננות להגיש תלונה (עמ' 240 לפרוטוקול).
121. ל' תיארה בעדותה את השתלשלות העניינים עובר להגשת התלונה; מ' לא רצתה לחשוף את הסיפור והתעקשה ללכת למספר רבנים בטרם פנתה למשטרה - כולם אמרו לה פה אחד כי עליה להגיש תלונה במשטרה. בין השאר, פנו מ' ול' לרב הופנר שהודיע למ' כי אם לא תפנה למשטרה, הוא יוציא פסק הלכה ויגיש תלונה במקומה (עמ' 55 לפרוטוקול).
122. מנגד, טוענת ההגנה כי מ' אינה מבחינה בין אמת לדמיון ומבקשת לסמוך טענותיה על חוות דעתה של דר' דמבינסקי שטיפלה במ' ואבחנה אותה כחולת סכיזופרניה. לטענת הנאשם בסיכומיו, מ' רואה עצמה כקורבן מיני במספר לא מועט של מקרים וחושבת שכל מעשה, אפילו דגדוג, הוא בגדר

הטרדה מינית. אין לקבל טענה זו. ראשית ההגנה לא הוכיחה כי סכיזופרניה גורמת לתופעות אלה, ואף לא טרחה להזמין את ד"ר דמבינסקי לעדות. כפועל יוצא, גם לא הייתה הזדמנות לאמת או לשלול אבחנה זו, מה גם שמ' הייתה בטיפול זמן קצר בלבד ובלתי רצוף, לעומת משך הטיפול אצל ד"ר אפל וד"ר גפני שאבחנו כי היא סובלת מהפרעת אישיות עם התקפים חרדתיים דכאוניים. כך גם ד"ר וישנה שטיפלה במ' משך שלוש שנים, אבחנה אותה כסובלת מהפרעת אישיות B ו-C עם החמרה דיכאונית (ת/20).

123. יצוין כי ד"ר גפני שלל בעדותו את הסברה כי מ' סובלת מסכיזופרניה וצוין כי הטיפול התרופתי הניתן לה היום תואם את מצבה הרפואי כפי שאובחן על ידו ולדבריו, טיפול זה מדרדר את מצבם של חולי סכיזופרניה ומסכן אותם.

124. עדותה של מ' היתה עקבית ומהימנה ביותר, לא הופרכה ולא נמצאו בה סתירות, כך גם לא נמצא כי יש במצבה הנפשי כדי לגרוע כהוא זה מהאמור.

מעשיו של הנאשם בב'

125. ב', בתם השלישית של הנאשמים והרביעית בסדר הילודה, כיום בת 29, נשואה ואם לשלוש בנות. לאחר שמ' נישאה ועזבה את ביתם של הנאשמים, פנה הנאשם אל "הבאה בתור" (אחרי ל') - ב'.

126. מעשיו המיניים של הנאשם בב' החלו בהיותה כבת 11 והוא הספיק לפגוע בה מינית פעמים ספורות בלבד עד שהוזהר על ידי מ' לבל ייפגע בה שוב. ניכר כי מעשיו אלה, הגם שחומרתם פחותה מחומרת הפגיעות במ' ור', הותירו צלקות בנפשה של ב'. ב' העידה על חששותיה כילדה להישאר עם הנאשם לבד, על הרגשתה כי עליה להיזהר ועל הקפדתה לנעול את דלת חדרה כאשר הלכה לישון אף שהנאשמת אסרה עליה לעשות כן (עמ' 436 לפרוטוקול).

127. ב' תיארה כי הותקפה לראשונה ע"י הנאשם בעת שהנאשמת שהתה בבית החולים. הנאשם קרא לב' לחדרו בשעת לילה והורה לה לעסות את רגליו. הנאשם, שלא היה שבע רצון מהעיסוי, הורה לה להתיישב על רגליו, הרים אותה במוותניה ובתוך כך גם הרים את שמלתה, בשלב זה ברחו ב' מהחדר (עמ' 431 לפרוטוקול).

128. האירוע השני התרחש בחדרה של ב' בנוכחות אחיה הצעיר בע'. הנאשם נכנס לחדר, ניסה כביכול לנשק את בע' תוך שהוא מתחכך בב', שוכב עליה כשהיא מרגישה את איבר מינו זקור. האירוע הסתיים כאשר הנאשמת קראה לו מחדר המגורים.

129. ב' העידה כי באחד הימים, עת הנאשמת ומ' התכוונו לצאת להרצאה, היא (ב') הגיבה בהיסטריה והתחננה שלא ישאירו אותה לבדה. גם מ' תיארה את מצבה של ב' באותו המעמד (עמ' 219 לפרוטוקול):

"פתאום ב' נהייתה היסטרית כזאת.... ב' אמרה איפה אתן הולכות, אתן לא תלכו, התעצבנה.... לא, אתן לא תלכו להרצאה, והתחילה, פתאום היא הייתה תוקפנית."

מ' הוסיפה כי הנאשמת ניסתה להרגיע את ב' ולומר לה שהיא לא נשארת לבדה בבית שהרי הנאשם נמצא בבית, תגובתה של ב' הייתה: "לא רוצה להישאר איתו, לא רוצה להישאר עם אף אחד".

130. גם הנאשמת התייחסה להתנהגותה של ב' לאותו אירוע (עמ' 917 לפרוטוקול):

עמוד 20

"הייתה הרבה צועקת בוכה כזה בכי כזה היסטרי שלפעמים מ' הייתה אומרת שזה משגע אותה שהיא הייתה מתחילה לבכות אוי ואבוי, אבל היא פתאום התחילה לבכות שהיא לא רוצה להישאר החייו (צ"ל "היינו" - צ.צ.) צריכים ללכת שהיא לא רוצה להישאר פה לבד לא רוצה להישאר בבית".

131. מ' העידה, כי מייד עמדה על סיבת הבהלה של ב', לקחה אותה לחדר הכביסה ושאלה אותה האם היא פוחדת לשהות לבד עם הנאשם וב' השיבה בחיוב, מ' שאלה אותה האם הנאשם נגע בה וב' השיבה גם על כך בחיוב (עמ' 438 לפרוטוקול). בעקבות גילוי מעשיו של הנאשם, הלכה מ' למקום עבודתו במאפיה ואמרה לו כי שתקה עד עכשיו נוכח איומיו כי יפרידו בינה לבין האחים שלה, אבל אם תשמע עוד פעם אחת שהוא נגע בב', היא תרצח אותו. איום זה, כך מסתבר, השפיע על הנאשם, והוא חדל מלתקוף עוד את ב' (עמ' 221 לפרוטוקול).

ידיעתה של הנאשמת

132. מתחילת הדרך העידה ב' כי מעולם לא סיפרה לנאשמת על מעשיו של הנאשם אולם תמיד ביקשה שלא תשאיר אותה לבד ולא תנעל את הדלת כשהיא יוצאת, או שביקשה מהנאשמת מפתח על מנת שתוכל לנעול את חדרה בעת שהנאשמת נעדרת מהבית. הנאשמת סירבה לבקשתה בטענה ש"בבית הזה לא נועלים את הדלת".

133. ב' ידעה שמ' עדכנה את הנאשמת בדבר מעשי הנאשם בה והנאשמת הודתה כי אכן מ' סיפרה לה על חשדותיה שהנאשם תוקף גם את ב'. במענה לשאלה האם ביררה את העניין עם ב' עצמה, השיבה הנאשמת (עמ' 918 לפרוטוקול):

ש:	את הולכת לב' לשאול אותה?
ת:	ב' לא הלכתי לב' לשאול אותה.
ש:	למה לא?

ת: למה? כי היא ילדה קטנה מה אני אכניס לה עכשיו
ג'וקים מה אני אשאל אותה, היא לא אמרה לי שום דבר"

134. על ידיעתה של הנאשמת, ניתן ללמוד גם מהתיאור של ב' את המריבות בין הנאשמים. לדבריה, כל אימת שהנאשמים רבו, צדדו הילדים בנאשם, אזי הייתה הנאשמת אומרת בכעס: "אחר כך אל תבכו שהוא נוגע בכם".

135. עדותה של ב' היתה מהימנה ומדויקת ללא ניסיון להעצמת המעשים. נמצא לנכון לתת אמון מלא בגרסתה הן בנוגע למעשיו של הנאשם והן בנוגע לידיעה של הנאשמת.

מעשיו של הנאשם בר'

136. ר', בתם הצעירה של הנאשמים, שמינית בסדר הילודה, כיום רווקה בת 21, נולדה כפגה בחודש החמישי ובשל הקשיים בילדותה, תיארו אותה אחיותיה כבבת עינה של הנאשמת.

137. ר', כמו מ', גדלה במשפחה חרדית, אך היא מתוארת ע"י הנאשמת כ"ממש חרדית", לעומת יתר בני המשפחה. ר' הגישה תלונה נגד הנאשם על אונס באמצעות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה, אולם לאחר שיחת רענון במשרדי המאשימה, התברר כי לא הייתה חדירה ועל כן אין מדובר באינוס אלא במעשה מגונה, כתב האישום תוקן על כן בהתאם. ר' העידה כי לא קיבלה חינוך מיני בבית הספר
עמוד 21

וידעתה בנושא זה מוגבלת מאוד. למרות הקושי הרב והמבוכה שניכרה בה במהלך עדותה ועל כך עוד הוסיפו ההערות הבלתי פוסקות מכיוונו של הנאשם, הצליחה להעיד באופן מפורט ועקבי על מעשיו.

138. הנאשם החל בביצוע התקיפות המיניות בר' בהיותה בת 6 ועד כשנה וחצי לפני הגשת התלונה במשטרה. ר' תיארה את הפעם הראשונה בה תקף אותה הנאשם בהיותה כבת שש, עת ביצע שיפוצים על גג דירת בני ברק הראשונה, על מנת להכין את יחידת הדיור למגוריהם של מ' ובעלה. הנאשם קרא לר' לעלות לגג על מנת ללמדה לנסר, הוא העמיד אותה לפניו ונצמד אליה מאחור. ר' החלה לנסר, או אז הכניס הנאשם את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה, בידו השנייה מישש את החזה שלה ולאחר מכן נתן לה נשיקה בלחי. האירוע הסתיים כאשר הנאשמת חיפשה את ר' וקראה לה. לדברי ר', היא חשה בקולה של הנאשמת פאניקה ולחץ (עמ' 562 לפרוטוקול).

139. בהזדמנות אחרת, בהיות ר' כבת 10 או 11, קרא לה הנאשם לחדרו. כשהגיעה וראתה אותו שכוב על המיטה והיא התיישבה לצידו. הנאשם הכניס את ידו לתחתוניה, היא ניסתה להוציא את ידו אך הוא התנגד. לאחר שהצליחה סוף סוף להוציא את ידו, עברה במקום הנאשמת, שאלה אותה "מה את עושה?!" והורתה לה לצאת מהחדר. הנאשמת שאלה את ר' מה רצה ממנה הנאשם, ר' השיבה כי אינה יודעת, בזה הסתיימה השיחה והנושא לא עלה בשנית.

140. הנאשם ביצע את מעשיו בר' בפרהסיה וניכר כי חששותיו התפוגגו. ר' תיארה מקרה בהיותה תלמידה בבית הספר היסודי, ישבה בחדר המגורים עת הנאשם ובע' התווכחו ביניהם בענין הטלוויזיה, הנאשם אמר לבע' כי אם הוא רוצה את השלט שיגיד לר' לגשת אליו, בע' אכן אמר לר': "תלכי אליו כבר, את לא מבינה? אני רוצה לראות סרטים..". ר' התיישבה לצידו של הנאשם, והאחרון הוציא את איבר מינו ונגע באיבר מינה, לקח את ידה ושם אותה על איבר מינו, והיא הזיזה את ידה במהירות, הנאשם הכניס את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה. בשלב זה שודרה פרסומת בטלוויזיה לנפגעי תקיפה מינית וכך הסיקה כי מעשיו של הנאשם אינם תקינים, מיד לאחר מכן קמה מהספה ועזבה את חדר המגורים (עמ' 566 לפרוטוקול).

141. עוד העידה ר' על מספר מקרים בהם ראתה את הנאשם נוגע באיבר מינו, לעיתים כשהיה עובר לידה היה תופס את איבר מינו, מחייך ועושה לה סימן של "בואי". במקרה אחר הנאשם יצא מהשירותים כשר' עמדה ליד הנאשמת, הוא תפס את איבר מינו וחייך אליה.

142. בהיות ר' כבת כ-13 או 14, נכנס הנאשם לחדרה המשותף עם בע', על מנת להשכיב אותם. הנאשם אמר לבע' לילה טוב ואז ניגש אל ר', גירד את גבה, פתח את חזייתה, החל למשש את החזה שלה ולחש לה באוזן "התחלת ללבוש חזייה, גדלת, נהיית לי נערה פתאום". לדברי ר', האירוע הזה חזר על עצמו פעמיים.

143. פרט לאירועים המתוארים לעיל, תיארה ר' את ההתעללות המינית שחוותה על בסיס כמעט יומיומי על ידי הנאשם. כפי שנהג באחיותיה הבוגרות, הוא היה מורה לר' לעסות את רגליו לעיתים קרובות תוך שהוא מנצל זאת להתעלל בה מינית. בזמן העיסוי נגע הנאשם באיבר מינו, פישק את רגליו ושינה תנוחותיו כשהוא נוגע ומשפשף את רגלו באיבר מינה, כאשר עיסתה רק רגל אחת העביר הנאשם את רגלו השנייה מתחתיה ונוגע בישבנה, או הסתובב על הצד והחדיר את אצבעות רגליו לאיבר מינה, מעל לבגדיה. ר' אמנם לא ראתה את הנאשם מגיע לסיפוק מיני אולם הוא נהג לומר לה: "את עושה לי טוב", "את יודעת לעשות הכי טוב", "אין כמוך", "עוד מעט אני גומר" (עמ' 567 לפרוטוקול). לרוב, נהג הנאשם לסיים מעשיו באמירות כגון: "זהו סיימתי, גמרתי", "עשית לי טוב", "בואי תביאי לי נשיקה".

כאשר ר' ניגשה לתת לו נשיקה והפנתה אליו את לחייה, תפס הנאשם את פניה, נישק אותה על השפתיים והחדיר את לשונו לפיה.

144. בדומה להתנהלות הנאשם כלפי מ', הוא היה מנסה לשכנע גם את ר' שהיא "תהנה" והיא זו שבעצם רוצה אותו: "אני אעשה לך טוב, אני יודע שאת רוצה את זה, את עושה לי טוב" (עמ' 570 לפרוטוקול).

145. ר' העידה על ניסיונותיה להתנגד למעשי הנאשם; ניסתה להוציא את ידו מתחתוניה או סירבה לעשות לו עיסוי ואף אמרה לו, בנוכחות הנאשמת, כי הוא יודע מדוע אינה רוצה לגעת בו ואז היה הנאשם אומר "את לא אוהבת אותי יותר, את לא רוצה שאני אענה (צ"ל "אהנה" - צ.צ.), את יודעת שאת עושה לי הכי טוב" או כאשר אמרה לו שיבקש ממישהו אחר, השיב "לא, אין כמוך, לך יש ידיים זהב, את עושה לי הכי טוב, את יודעת לגרום לי ליהנות". בפעמים אחרות משהייתה מסרבת נהג הנאשם להרגיע אותה: "אמא לא רואה".

146. גם בעניין עדותה של ר' טענה ההגנה לפגיעה בהגנת הנאשם שעה שאינה מציינת תקופות וזמנים מדויקים להתרחשות המעשים. בעניין זה אין אלא לשוב על הנאמר בע"פ נור, המוזכר לעיל.

ידיעתה של הנאשמת

147. ר' סיפרה לנאשמת כי הנאשם "נוגע" בה וכי היא איננה מעוניינת לעשות לו מסאז'; עת ר' הייתה כבת 15 או 16 הורה לה הנאשם לעסות את רגליו, בעת שהנאשמים שכבו על המיטה בחדרם. ר' סירבה בטענה כי הוא נוגע בה. בתגובה אמרה לו הנאשמת "מה אתה מתפלל שהיא לא אוהבת אותך" (עמ' 575 לפרוטוקול).

148. ר' העידה, כי בהזדמנות אחרת, בהיותה תלמידה בבית"ס העל יסודי, פנתה אל הנאשמת והביעה את חששה שמא אינה בתולה לאור מעשי הנאשם שנוגע בה (עמ' 576 לפרוטוקול). הנאשמת כעסה והשיבה: "זה הכל בראש שלך, את מדברת שטויות, את לא יודעת מה את מדברת". ר' ציינה בעדותה כי הייתה מרבה לבכות בעת שפנתה אל הנאשמת בעניין זה ואת הקושי הרב שנלווה לפניותיה אלו.

149. בעת לימודי ר' בפנימייה, פנתה אל הנאשמת פעם נוספת וביקשה ממנה לומר לנאשם שיפסיק לגעת בה. הנאשמת שוב ביטלה את דבריה בטענה כי היא פרנואידית וכי הכל בראש שלה.

150. חמור מכל אלה הוא האירוע בו הנאשמת ראתה במו עיניה את מעשי הנאשם - עת ר' למדה בכיתה ג' או ד', קרא לה הנאשם לחדרו, הוא שכב על המיטה, ר' התיישרה לידו והוא נצמד אליה מאחור. הנאשם הכניס את ידו לתחתוניה של ר' והחל לגעת באיבר מינה. ר' ניסתה להוציא את ידו של הנאשם, או אז הופיעה הנאשמת בפתח החדר ולמראה האירוע גערה בר' ואמרה לה "מה את עושה?" כאילו ר' הייתה אשמה בנעשה (עמ' 563 לפרוטוקול).

151. גם מ' העידה, כי שמה לב לסימני התעללות מינית בר'. באחת הפעמים ראתה את ר' עם הנאשם לבד כשהיא אינה גורבת גרביון. מ' שאלה את ר' מה היא עשתה וזו החלה לגמגם, אזי הבינה שהנאשם עושה בר' את אותם המעשים שעשה בה. בעקבות זאת, פנתה מ' אל הנאשמת, סיפרה את שראתה ושאלה אותה מה עושים בעניין זה, ואף הציעה לנאשמת להכניס למזונו של הנאשם כדורים שיורידו לו את החשק המיני.

152. ר' העידה כי גם אחיה א', ידע על מעשי הנאשם. באחת הפעמים, עת ר' שיחקה עם חבר'ה

בחצר הבית, צעק א' לעברה שהנאשמת דורשת שתעלה למעלה. ר' סירבה ואמרה לו "אתה יודע אבל שאבא אונס אותי", וא' השיב: "זה לא יקרה. תעלי. לא יקרה שום דבר" (עמ' 579 לפרוטוקול).

153. ר' העידה בכנות, עדותה הייתה מהימנה ולא הופרכה. נמצא לפיכך לתת אמון מלא בעדותה הן בנוגע למעשיו של הנאשם בה והן בנוגע לידיעה של הנאשמת.

עדי תביעה נוספים

154. מטעם התביעה העידו גם עובדות סוציאליות שהכירו את המשפחה לאורך שנים; הפסיכיאטר ד"ר עומרי עמרם גפני והפסיכולוג ד"ר ישראל אפל שטיפלו במ' ועודדו אותה להגיש תלונה.

155. העובדות הסוציאליות - גב' דפנה זילברברג, גב' חוה נבון, גב' נועה הרשקוביץ וגב' רות ברקוביץ, ליוו את המשפחה ובפרט את הנאשמת, תיארו בעדותן את מצב המשפחה ואת הקשר עם הנאשמת. לדבריהן, הן תמכו במשפחה בעיקר בפן השיקומי בשל מצבו של הבן ט' החולה והמשותק. הנאשמת חלקה עימן בעיקר את קשייה הכלכליים של המשפחה ובקשה סיוע. הנאשמת, לא דיווחה על התנהגותה האלימה כלפי ילדיה ולא על מעשיו המיניים של הנאשם כלפי המתלוננות.

מעשים דומים

156. הגם שאין צורך במקרה דנא בראיה מסוג סיוע, לא ניתן להתעלם מקיומה וממעשיו הדומים של הנאשם במתלוננות. ריבוי המעשים, הרצף והישנות המקרים בהתייחס למ' ור', לרבות המעשים היחידים בב', כולם דומים במהותם.

157. מ' תיארה כיצד ביצע בה הנאשם מעשים מגונים בעת שעיסתה את רגליו. הנאשם נהג לחכך את רגליו בחזה ואיבר מינה של מ', מעל לתחתוניה. על מעשים דומים עד זהים העידו גם ר' וב'.

158. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת אינוס בהחדרת אצבעותיו לאיבר מינה של מ'. מ' העידה כי הנאשם נהג ללטף את איבר מינה ולאחר מכן להחדיר את אצבעותיו. ר' העידה גם כן על מעשיו אלו של הנאשם, וההבדל העיקרי בין השתיים היה שהחדרת האצבעות בר' לא הגיעה לכדי אינוס ובגין כך כאמור תוקן כתב האישום.

159. על פי עדויותיהן של מ' ור', הנאשם נהג לשכנע אותן שהן רוצות אותו, הוא יעשה להן טוב והן ייהנו. אמירות אלו ייחודיות בפני עצמן ובעיקר כאשר הנאשם עשה שימוש באותן המילים ממש בעת ביצוע המעשים בר' ומ'.

זיהום עדויות

160. שני הנאשמים טענו לזיהום עדויותיהן של המתלוננות מהטעם כי הן שוחחו ביניהן ונפגשו יחדיו אצל ד"ר גפני והרבנים. אין לקבל טענה זו.

161. לטענת הנאשמת הפרטים שנמסרו לגביה על ידי המתלוננות בבית המשפט, אינם קרובים לאלו שנמסרו למשטרה, לד"ר גפני ולד"ר אפל, עובדה זו מלמדת על זיהום העדויות. כך למשל, מצביעה הנאשמת על חוסר התאמה לגבי מועד הערותיה של הנאשמת למ' בדבר לבושה וחוסר צניעותה, דבר המלמד לטעמה, כי מ' ניסתה לשפץ גרסתה לאחר שיד מכוונת דאגה להבהיר מה מצופה ממנה בעדותה.

162. דוגמא נוספת מתייחסת לאירוע בו נטען ע"י ר' כי הותקפה ע"י הנאשם על הגג. בעדותה, מסרה ר' כי הנאשמת חיפשה אותה וקראה לה, בטון דיבור כעוס ולחוצץ. בעוד הנאשמת טוענת כי אין אפשרות שר', שלטענתה עברה באותו המעמד תקיפה מינית, תזכור לאחר מעל לעשור, את טון הדיבור של אימה. מכאן מבקשת הנאשמת להפריך את עדותה של ר', שנוצרה לשיטתה, על מנת להפיל את הנאשמת. דברים דומים טוען הנאשם גם לגבי האירוע בו הנאשמת לכאורה תפסה אותו נוגע בר' בחדרו של פ' עת אמרה לר' "מה את עושה".

163. אין לקבל את טענות הנאשמים. מהדוגמאות דלעיל עולה, כי הנאשמת נצמדת לשולי העדויות, תוך התעלמות מהגרעין הקשה של טענות המתלוננות בדבר שיחותיהן עם הנאשמת, הדברים שנאמרו על ידן בהזדמנויות רבות ב"רחל בתך הקטנה" שלא הותירו מקום לספק בדבר חומרת מעשי הנאשם.

164. לטענת הנאשם, די בעובדה כי למתלוננות היה זמן רב והזדמנויות מרובות לתאם את עדויותיהן בכדי להפחית ממשקלן בשל זיהום העדות. גם טענה זו אין לקבל. יש צורך להוכיח את הזיהום והתאום הנטען ואין די בטענות כלליות בעלמא. כל אחת מהמתלוננות העידה כי לא נדרשה לעדותה של האחרת ולא רצתה לשמוע אותה. כאשר מ' גילתה כי גם ב' ור' נפגעו מינית היא נמנעה מלשאול אותן מה בדיוק עשה להן הנאשם, כיצד ומתי. יתרה מזו, מ' סברה שהנאשם פגע בהן באותו האופן בו פגע בה ובאותה החומרה. גם ב' ור' העידו כי הן לא שאלו את מ' על מעשי הנאשם וניכר כי אין יודעות עד כמה מגעת חומרת ההתעללות שעברה מ', עובדה היא כי כל אחת מהן העידה על רמת חומרה אחרת של התעללות מינית, המלמדת דווקא על העדר תיאום עדויות. לו רצו המתלוננות לרקום עלילה נוראה מעין זו כנגד אביהן, מה מנע מהן לפנות מיידית לתחנת משטרה? עצם העובדה שהמתלוננות התלבטו קשות, וערכו שורה של התייעצויות, לרבות עם רבנים, מלמדת כי אין המדובר בעלילה; מי שמעליל אינו מתייעץ. מה גם, כי המתלוננות היו מודעות לכך כי הגשת תלונה פירושה סיכון בנידוי חברתי. וכי מדוע יסתכנו מרצונן במחיר כה כבד רק כדי להעליל על הוריהן?

עדות הנאשם

165. הנאשם, יליד 1948, אביהן של המתלוננות ובעלה של הנאשמת מזה כשלושים ותשע שנים. עדותו לא הותירה רושם חיובי, וזאת בלשון המעטה. הנאשם שינה גרסאותיו, הכחיש, הודה ושוב הכחיש, מסר עדות כבושה בפני בית המשפט ואף ניסה להדיח את המתלוננות בחקירה.

166. לטענת הנאשם, המתלוננות העלילו עליו עלילות שווא מסיבות שונות: הראשונה, בשל רצונם של הנאשמים להעביר את הבעלות על דירתם לבנם - נ'. השנייה, במטרה להתנקם בנאשמת על התעללותה הפיזית והמילולית בילדיהם ועל כן ביקשו גם לנקום בו בשל כך שלא מנע ממנה להכותן. השלישית, ב', הדומיננטית מבין הבנות, היא זו שדחפה והסיתה את אחיותיה להגשת התלונה אך משום שלא אהבה את הנאשמים ובעיקר את הנאשמת והייתה מרבה להאשים אותם על כי אינם מתייחסים אליה. מה גם, כי הנאשם סרב לסייע לב' כספית לאחר שבעלה של מ' הונה אותה בסכום של 30,000 ₪. בנוסף, טען הנאשם כי מ' נסחפה אחרי ב' בשל כעסה על הנאשמת על ששלחה אותה לפנימייה.

167. במסגרת הכחשתו, טען הנאשם כי בשל שעות עבודתו המרובות שהה מעט בבית, כפי שגם עלה מעדויות בני המשפחה. מ' אישרה זאת בעדותה, אך בצד זה העידה כי הנאשם הרבה "לבקר" בבית תוך שהיה מוודא כי הנאשמת אינה נמצאת בבית ואומר לה: "מ' תתכונני, אני בא אליך". יצוין בהקשר זה, כי מקום עבודתו של הנאשם היה בסמוך מאוד לבית הנאשמים (באותו רחוב), והרי הוא עצמו העיד על סיטואציות בהן התבקש ע"י מ' להגיע הביתה והיא עשתה "פוזות כאלה....בשביל לגרות גבר" (ראו סע' 171 להלן).

168. לטענת הנאשם שעות העבודה המרובות לא אפשרו לו את ביצוע המעשים במ' בתדירות עליהם העידה. במסגרת פרשת ההגנה, העידו בניו של הנאשם (וגם הנאשמת) על שעות עבודה רבות של הנאשם. בנוסף, העידו עמיתותיו של הנאשם, גב' אסתר פובידלוב וגב' ציונה יונה, כי הנאשם עבד שעות רבות כאיש תחזוקה ושומר, אולם הן לא היו יכולות להעיד כי ראו אותו לאורך כל השעות הללו (עמ' 861 לפרוטוקול). מה גם, כי הגב' יונה עבדה במקביל לנאשם רק שלושה לילות בשבוע, בין השעה 23:00 עד לשעה 8:00 למחרת. משמע, אין בעדויות אלו לאשר את טענת הנאשם כי שעות העבודה המרובות מלמדות כי לא ניתן היה לבצע את העבירות המיוחסות לו. לעניין זה יצוין עוד, כי מ' העידה על התעללות מינית שעשה בה הנאשם גם במקום עבודתו.

169. בהמשך לקו הגנה זה, ניסה הנאשם, באופן עקבי, להרחיק עצמו מהמתלוננות, לעיתים אף באופן חסר היגיון. מ', ל' והנאשמת תיארו את הנאשם כאדם חם ואוהב. הנאשם לעומת זאת טען, כי כמעט ולא היה לו קשר עם המתלוננות, ולמעשה הן אלו שרצו את קרבתו. הנאשם טען כי מעולם לא קילח את מ' בהיותה קטנה והוסיף, כי לאורך השנים המדוברות היה בחדרה של מ' פעמיים בלבד ובמקום אחר טען, כי מעולם לא היה בחדרה של מ'. בנוסף, טען הנאשם כי לא הייתה לו כל מערכת יחסים עם ר', הוא רק הרים אותה כשהייתה קטנה ופגה ומעולם לא שהה איתה לבד. בעניינה של ב' טען הנאשם, כי הייתה ילדה ביישנית ומופנמת, ולא היה לו קשר איתה.

170. לגופו של עניין, הכחיש הנאשם את המעשים שיוחסו לו. באופן כללי טען, הן בנוגע למ' והן בנוגע לב' ור', כי מעולם לא נגע בהן, לא במהלך עיסוי ולא בכלל, מעולם לא נישק אותן על פיהן, לא החדיר את לשונו, לא נגע באיבר מינן מעל לבגדיהן במהלך העיסוי, לא ליקק את איבר מינה של מ', מעולם לא העמיד את מ' מול המראה, לא הורה לה להתפשט ולא החדיר אצבעותיו לאיבר מינה.

171. על אף שהכחיש את המעשים בעת חקירתו במשטרה (ת/1, ת/2), הרי שבעת עדותו בבית המשפט הציג הנאשם גרסה חדשה וכבושה, והודה, כי אכן היו ארבעה מקרים מיניים שהתרחשו עם מ', אך היא זו שיזמה אותם! לטענת הנאשם, הכל החל כשהמשפחה עוד התגוררה בפתח תקווה. הנאשמת פנתה אליו ואמרה כי למ' יש בעיות וביקשה שיבוא עימה לטיפול פסיכולוגי. בעת הטיפול, מ' התלוננה בפני הפסיכולוגית שהנאשם אינו אוהב אותה מספיק וכי הוא מעדיף את ל' על פניה. הנאשמת דיווחה לו שהפסיכולוגית המליצה כי יקדיש יותר תשומת לב למ'. מכאן, לגרסתו של הנאשם, מ' החלה להתנהג ולהתנהל כלפיו באופן פרובוקטיבי (עמ' 707 לפרוטוקול).

172. הנאשם ציין ארבעה אירועים בהם מ' נהגה "באופן בעייתי". לדבריו, היא הייתה מתקשרת אליו ומבקשת ממנו שיבוא, משהגיע ראה אותה עומדת מול המראה, ומטיחה בו שהוא כבר לא אוהב אותה. בתגובה ענה לה הנאשם "תראי איזו יפה את עוד מעט תתחנני והכל יהיה בסדר". מ' הייתה תופסת אותו בכתפיים ונעה מצד לצד, היא הייתה נצמדת אליו מאחור ומחבקת אותו. הנאשם אמר לה "מה את עושה אם אמא תראה אותך היא תהרוג אותך", עזב את החדר ושב לעבודה. כאשר נדרש הנאשם לתאר את מעשיה של מ' הוא ענה: "את יודעת, פוזות כאלה, נו..... כמו שאתם יודעות לעשות, בשביל לגרות גבר" (עמ' 804 לפרוטוקול).

173. לדבריו, בשל התנהגות הזו, ומשום שחשש להישאר לבד בבית עם מ', החליטו הנאשמים לשלוח אותה לארה"ב בהיותה בסוף כיתה ח', הוא גם מיהר להשיא אותה על מנת שהמחשבות האלו יצאו לה מהראש. לטענת הנאשם, אילו היה ממש במעשים המיוחסים לו, הרי שלא היה משיא אותה אלא משאיר אותה איתו ומתגרש מהנאשמת.

174. טענות הנאשם, בדבר התנהגותה הפרובוקטיבית של מ' נטענו על ידו לראשונה בעת עדותו בבית המשפט. הנאשם הסביר, כי לא העלה טענה זו בחקירתו במשטרה, כיוון ששמר על זכות השתיקה. דא עקא, עיון באמרותיו במשטרה מעלה כי הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את המעשים. לנאשם גם לא הייתה תשובה לשאלה מדוע לא העלה טענה זו בעת המענה לכתב האישום, מה גם כי מ' גם לא נחקרה בעניין גרסה זו ע"י הסנגור במהלך החקירה הנגדית וממילא לא התקבלה תגובתה.
175. הנאשם הכחיש את האירוע משנת 1988 עליו העידה מ' שהתרחש עת שב עימה בשעת לילה מאוחרת מבית החולים. לדבריו, מעולם לא נגע בה ולא החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. הנאשם הוסיף והכחיש את האירוע שהתרחש בבית החולים על פי עדות מ'. לדבריו, המשטרה והפרקליטות מנסים "להפיל עליו תיק", הציעו לבנותיו הרבה כסף כדי שיעלילו עליו, הוא האשים גם את החוקר בתיק ואת הפרקליטה שמנהלת את התיק, שלטענתו "רודפים" אותו.
176. בנוסף ולסירוגין, הטיל הנאשם את האחריות להגשת התלונה על אחת מבנותיו. כפי שנאמר לעיל, הנאשם הרבה להאשים את ב' כאחראית על הגשת התלונה וכמי שדחקה ביתר אחיותיה. לגבי תלונתה של ר' טען, כי היא גרה אצל ל', יתר אחיותיה השפיעו עליה וגרמו לה להגיש תלונה. לטענתו, מ' נטרה טינה לנאשמת על ששלחה אותה לפנימייה, ולכן הגישה את התלונה במטרה להפריד בין הנאשמים.
177. בעניינה של ב' טען הנאשם, כי הוא זוכר את האירוע אותו ציינה, אולם הדברים התרחשו אחרת; ב' ישבה על כפות רגליו, הנאשם אמר לה שזה מכאיב לו, דרש ממנה לקום וגם נתן לה מכה על הכתף. באותו הרגע ל' עברה במקום, וב' החלה לצעוק "הוא מרים לי את השמלה הוא מרים לי את השמלה". ל' התקרבה אליה ונתנה לה שתי סטירות תוך שאמרה לה "את לא תתקרבי לאבא בחיים למה את משקרת?" (עמ' 720 לפרוטוקול). גם גרסה זו לא הוצגה בפני ב' או ל', הן לא נחקרו עליה ועל כן לא ניתן היה לקבל את תגובתן למתואר ע"י הנאשם.
178. הנאשם זכר בעת עדותו את האירוע על הגג עם ר', אולם טען, כי לא נגע בה אלא רק לימד אותה כיצד לנסר. בנוסף, ציין הנאשם כי עבד איתו פועל, לכן גם לא יכול היה לבצע את המעשים (עמ' 723 לפרוטוקול). גם גרסה זו הוצגה לראשונה בבית המשפט ור' לא נחקרה אודותיה.
179. למרות הכחשות הנאשם את המיוחס לו בעת חקירתו במשטרה, הרי שמהעיונות עם מ' ול' משתמעת הודאה; לאחר צאת החוקרים מהחדר במהלך העיונות עם מ' ולאחר שהתחננה בפניו שיאמר את האמת, השיב הנאשם (ת/10א עמ' 17 החל משורה 4):

הנאשם:	מ'.
מ':	מה?
הנאשם:	מה שהיה בינינו, היה, וזה לא מרצון.
מ':	זה לא מרצון שלי.
הנאשם:	ואני כל פעם... כל פעם שיצאתי ממך, אני היית בוכה. בוכה מת.
מ':	זה נכון?
הנאשם:	כן, כל פעם שיצאתי ממך היית בוכה מת.
מ':	אבל באמת? (בוכה)
הנאשם:	הייתי משתגע.
מ':	(בוכה) אז למה עשית לי אבא?
הנאשם:	הייתי מקלל את עצמי. מקלל את עצמי.

בהמשך, עבר הנאשם להטלת האחריות על מ' ור' (ת/א 10 עמ' 17 שורה 27 ואילך):

מ': כן. נו? מה יש לר'?

הנאשם: ר' הכל עשתה.

מ': נו?

הנאשם: חירמנה את עצמה, השאירה את עצמה, הכניסה לי את הרגל שלה בחרמנות שלה. לוחצת. לוחצת עם הזוה, והייתה עושה כל מיני הצגות.

מ': אז למה לא כעסת עליה?

הנאשם: שנייה רגע. כעסתי עליה. את יודעת מה היא עשתה לי? מורידה, הרימה את המעיל בכוונה, את החצאית. נתנה קפיצה על המיטה, שכבה..., ואז זרקתי אותה. ואז כל פעם אני אומר לה, כל פעם אני מסביר לה, אני מסביר את הבעיה... אז אני אומר לה: 'אה, את אוהבת אותי? אה, מה זה?'. כל פעם עושה לי בכוונה שיעמוד לי. את מבינה? לגרות אותי.

ובעניינה של מ' (ת/א 10 עמ' 18 שורה 6):

הנאשם: את אה... בוא נגיד ככה, ש... את גם רצית את זה.

ובהמשך (עמ' 18 שורה 15):

הנאשם: אבל כל פעם שהיה לי משהו איתך, היה גם מהרצון שלך, וזה היה רצון שלי אני הייתי משתגע, הייתי אוכל את עצמי.

ובהמשך (עמ' 18 שורה 33):

מ': אבל אתה פוגע בי שאתה אומר לי, אמא אומרת שאני רציתי, אתה אומרת (כך במקור - צ.צ) לי שזה לא היה, אז אני אומרת: 'מה הם רוצים לעשות, שאני יהיה משוגעת?'.

הנאשם: אבל כל זה היה מהרצון שלך, היית מתעצבנת..

מ': אני הייתי מתעצבנת?

הנאשם: כן, שאני יביא לך.

בהמשך, הנאשם אף מודה בפני ל' (ת/א 10 עמ' 33 שורה 1 ואילך):

הנאשם: יש דברים במה שהיא אומרת, אבל היא מסתירה הרבה דברים. זה היא מסתירה הרבה דברים.

ל': מה היא מסתירה?

הנאשם: שהיא זאת שהתחילה.

ל': מי מבין שתיהן?

הנאשם: ר'.

ל': ומ'?

הנאשם: מ' התחילה איתי.

180. לנאשם מיוחסת גם עבירה של הדחה בחקירה. בעת העימות עם מ' ול' ולאחר צאת החוקרים מהחדר נאמר (ת/א 10 עמ' 22 שורה 34 ואילך):

הנאשם: שלא יהיה מצב של אונס.

מ': לא יהיה? מה אני יגיד, שאני רציתי את זה מגיל קטן אבא? זה הגיוני?

הנאשם: לא, לא...

מ': ... את חולת נפש, אז אבא שלך היה צריך לשלוט בעצמו.

הנאשם: כן נגעת...

מ': אבל אתה התחלת.

הנאשם: לא, בסדר,

מ': אבא, אתה כל הזמן היית עושה מול המראה, כל הזמן היית

אומר לי לעשות מול המראה והיית מכניס את האצבעות.

הנאשם: לא, מדגדג.

מ': לא, מכניס את האצבעות.

הנאשם: לא משנה, בסדר.

מ': נו?

הנאשם: את שומעת? את זה את צריכה להוריד.

ובהמשך בעמ' 25:

הנאשם: אבל תוציאי את הנושא הזה של האצבע.

.....

הנאשם: עכשיו תשמעי, יש אפשרות שאני ישב שנה, ויש אפשרות שאני

ישב בין עשר, עשר לחמש עשרה שנים, שבע שנים, בגלל

האצבע.

מ': ואז רגע, עכשיו ל' וב' יגידו לי למה את משנה מה אני יגיד להם?

הנאשם: אז תגידי להם...

מ': אני יגיד להם, שאתה... אתה מודה?

הנאשם: לא, לא מודה על שום דבר.

מ': אז מי ידע שאני.. מי ידע? אתה רוצה שאני יישאר משוגעת?

הנאשם: רק את ור' צריכים להוציא את הנושא שהכנסתי לכם אצבע.

ובהמשך מוסיף הנאשם (עמ' 46):

הנאשם: אקיצר, יש אפשרות, אני... עכשיו למה אני אומר: 'לא מודה,

לא מודה, לא מודה, שום דבר לא היה, סתם סיפורים, סתם סיפורים? משאיר את זה ככה כל הזמן, את מבינה? שבסוף יהיה, ישחטו אותי, ומהצד שלי אני גם אומר: 'אני זקן, אני זה, לא יודע על מה אתם מדברים, לא יודע, שכחתי, לא יודע מה הם אומרים, לא היה שום דבר'. עכשיו לגביה כבר... רק שהם יוציאו אותי כבר מהתיק שהכנסתי להן את האצבע.

181. בפנינו, התחמק הנאשם ממתן הסבר לדברים הללו עת נשאל על כך בחקירתו. דברי הנאשם, עת ניסה להדיח את בנותיו בחקירה, מבססות היטב את יסודות עבירת ההדחה, ובעיקר את היסוד הנפשי, שכן הנאשם שב ואמר למ' ול' שעליהן להוציא את ענין האצבע ש"עושה" את ההבדל בין חמש עשרה שנות מאסר לבין שנתיים, שלוש.

182. בכל הנוגע לאלימות הפיזית והמילולית של הנאשמת נגד הילדים, טען הנאשם, כי לא ידע על כך דבר וכי ילדיו מעולם לא פנו אליו בנושא.

183. ברי כי הנאשם לא אמר אמת בחקירותיו הן במשטרה והן בעת העדות בבית המשפט עת הכחיש את מעשיו. הנאשם הודה בחלק מהמעשים בעת העימותים עם המתלוננות ואף הודה במקצת בעת עדותו בבית המשפט. לאור כל הסתירות והשקרים שעלו בעדויותיו של הנאשם נמצא כי אין ליתן אמון בעדותו.

מודעות הנאשם לידיעתה של הנאשמת

184. בעדותו ציין הנאשם, כי בשתי הזדמנויות שונות הטיחה בו הנאשמת כי הוא נוגע בבנות ואימה כי תחשוף את מעשיו, שהוא כאמור הכחיש אותם.

185. הפעם הראשונה, עת רב עם הנאשמת בשבת והיא בקשה מאָקיו לבוא. הנאשם העיד, כי טרם הגעת האחים הזהיר את הנאשמת כי אם תתגרש ממנו הוא יותיר אותה חסרת כל. לטענת הנאשם, הוא לא שוחח עם אָקיו במעמד זה וגם הכחיש כי שוחח עם מ' וביקש שתשקר. לעומת זאת, בעת חקירתו במשטרה טען הנאשם, כי אינו זוכר כלל אירוע בו י' ונ' (האחים) הגיעו לבית הנאשמים, ראייה נוספת לריבוי גרסאות הנאשם.

186. הפעם השנייה, עת ביקרו הנאשמים את מ' בפנימייה. מ' נישקה את הנאשם במצח והתגאתה בו מול חבריה. הנאשם נתן לה 100 ₪ ואחרי כרבע שעה עזבו הנאשמים את המקום. בדרכם החלה הנאשמת לנהוג כ"מטורפת" וכששאל אותה מדוע, היא השיבה כי הוא שוב "נוגע" בילדה, היא (הנאשמת) אינה רוצה לחיות, אלא להתאבד.

187. גם במהלך העימות עם ל' הודה הנאשם שהנאשמת ידעה על מעשיו (ת/א 10 עמ' 35 שורה 39):

הנאשם: היא ידעה אבל לא ראתה

ובמקום אחר (ת/א 10 עמ' 36 שורה 5):

ל': היא ידעה ולא עשתה כלום?

הנאשם: היא באה ואמרה לי..

עמוד 30

אה, היא באה ואמרה לך.

ל':

הנאשם: 'מה אתה עושה לילדה? מה אתה עושה זה? מה אתה עושה
כאן? אתה נורמאלי? אני יכניס אותך לבית הסוהר'.

.....

הנאשם: היא לא איימה עליי פעם אחת, היא איימה עליי מיליון פעם.

הנאשם:

עדות הנאשמת

188. הנאשמת, ילידת 1951, אימן של המתלוננות ורעיית הנאשם. הנאשמת הודתה כבר בתחילת ההליך כי נהגה להכות את ילדיה, אך ניסתה לצמצם את חומרת מעשיה. במהלך עדותה הסכימה הנאשמת עם עדויות ילדיה לעניין אלימותה החמורה כלפיהם. לטענת הנאשמת, היא לא הייתה מודעת להיקף מעשיו של הנאשם והתנהגותה האלימה לא סייעה לנאשם לבצע את המעשים המיוחסים לו.

189. בדומה לנאשם, גם עדותה של הנאשמת לא הותירה רושם חיובי. הן בחקירתה במשטרה (ת/14, ת/16, ת/17) והן בעדות בבית המשפט, נעה הנאשמת בין שלוש טענות עובדתיות חלופיות הסותרות האחת את השנייה והרבתה לשנות גרסאותיה ולחזור מדבריה.

190. הגנתה העיקרית של הנאשמת מבוססת על הטענה כי המתלוננות לא התבטאו באופן מובן, ולא ניתן היה להסיק מדבריהן כי מדובר בתקיפות מיניות בכלל ובמעשים כה קשים בפרט. לחלופין, טוענת הנאשמת, כי ניסתה לעשות כל שביכולה על מנת לעזור למתלוננות. היא רצתה לפנות מספר פעמים למשטרה אולם נחסמה ע"י המתלוננות. ברי, כי טענה זו אינה מתיישבת עם טענת העדר הבנה כי מדובר בתקיפה מינית.

לחלופי חלופין, טענה הנאשמת כי בילדותה הותקפה מינית ולכן "כל הנושא הזה" היה קשה לה והיא לא היתה מסוגלת לעסוק בו.

191. הנאשמת העידה, כי לאחר שמ' סיפרה לה בפעם הראשונה שהנאשם נוגע בה, חשה כי מ' אינה מרגישה בנוח לשתף אותה ועל כן הפנתה אותה לטיפול אצל היועצת וגם שאלה את מ', האם היא מעוניינת לפנות למשטרה וזו השיבה בשלילה. הנאשמת מאשרת את עדותה של מ' בדבר מהלך הדברים אצל היועצת וטענה, כי מ' כעסה מאוד כשהבינה שהנאשמת סיפרה ליועצת אודות מעשיו של הנאשם. היועצת הציעה שמ' תפסיק לשרת את הנאשם וציינה כי מ' מאוד יצרית ומינית ובעלת דמיון מפותח. הנאשמת מודה שהיועצת אמרה למ' שתפסיק לפתות את הנאשם כאילו היא אשתו השנייה (עמ' 903 לפרוטוקול).

192. בהמשך לדברים אלו, טענה הנאשמת, שזו לא הפעם הראשונה שנאמר לה שמ' היא טיפוס מיני; מאז היותה קטנה התלוננה מ' שמתעסקים איתה, מישהו נגע בה בחדר מדרגות, דודה שלה התעסקה איתה, באוטובוס התעסקו איתה, בפנימייה מישהי התעסקה איתה....

193. הנאשמת העידה, כי הזמינה את אָחיו של הנאשם, לאחר שמ' סיפרה לה פעם נוספת שהנאשם נוגע בה ללא פירוט איך וגם סירבה להתלונן במשטרה. לאחר שהגיעו האחים, ביקשה הנאשמת ממ' לספר להם את מה שסיפרה לה, אולם מ' החלה לגמגם ולא אמרה דבר. לכן, הנאשמת סיפרה להם ביוזמתה אולם מ' חזרה בה, אמרה שזה לא בדיוק מה שהם חושבים ושינתה את נושא השיחה. לטענת

הנאשמת, היא לא ידעה מה עוד ניתן לעשות שכן בכל פעם כשניסתה להציף את הנושא, מ' חזרה בה ולא דיברה ברורות (עמ' 908 לפרוטוקול).

194. הנאשמת הודתה, כי מ' פנתה אליה וביקשה ממנה לשים עצמה בשנה בלילה, לעלות לחדרה ולתפוס את הנאשם בשעת מעשה. לטענת הנאשמת, בשל בעיות אסטמה התקשתה לעלות לחדרה של מ' ולכן קראה לנאשם מגרם המדרגות. לטענתה, סברה כי אם אכן הנאשם תוקף את מ' מינית, ייקח לו זמן עד שירד, הוא יהיה מבולבל וכד', אולם כשהנאשמת קראה לו, הוא ירד מיד והיא לא ראתה שום דבר חריג בהתנהגותו (עמ' 910 לפרוטוקול).

195. עוד הודתה הנאשמת, כי הלכה עם הנאשם לבקר את מ' בפנימייה, היא שמה לב שמ' במצב רוח רע, לכן סברה כי הנאשם התעסק איתה שוב ורצתה שהוא יודה במעשים. בדרכם חזרה הטיחה בנאשם כי הוא שוב התעסק עם מ'. לדברי הנאשמת, הנאשם נלחץ והתחיל להתעצבן (בעמ' 914 לפרוטוקול).

196. הנאשמת הודתה גם באירוע שהתרחש בעת שבאה עם מ' למקום עבודתו של הנאשם. הנאשמת ראתה שמ' נוגעת בירך של הנאשם ורמזה לה להפסיק לעשות זאת שכן זה לא מקובל אצל חרדים. מ' התרגזה ושאלה מה קרה ומה עשתה? הנאשמת השיבה: "אחר כך אל תתלונני שהוא מתעסק איתך, כאילו את משחקת באש, מה את שמה יד עליו אם את מתלוננת שהוא נוגע בך?".

197. הנאשמת הודתה גם בכך שאמרה למ' שזה התיקון שלה בעולם, כי אי אפשר לדעת למה זה קורה ויש לקבל את זה באהבה, אולם בד בבד, הכחישה שאמרה זאת בנוגע לתקיפות המיניות.

198. בעניינה של ב', טענה הנאשמת, כי לא ידעה ממקור ראשון שהנאשם פוגע בה. הנאשמת מאשרת את אירוע הבכי של ב', כאשר רצתה לצאת מהבית עם מ'. ב' שהייתה בכיתה ג' או ד' החלה לבכות שאינה רוצה להישאר לבד בבית, מ' אמרה לנאשמת שהנאשם כנראה מתעסק גם עם ב', וכשהנאשמת שאלה אותה איך היא יודעת, השיבה מ' שהיא רואה על ב' ומרגישה. הנאשמת לא האמינה למ' וחשבה לעצמה "ריבון העולמים זאתי כל הזמן סובבת סביב הנושא הזה". הנאשמת לא ביררה עם ב' האם יש דברים בגו מאחר שלא רצתה להכניס לה "ג'וקים לראש" וכן בשל העובדה שב' מעולם לא אמרה כלום והנאשמת עצמה לא ראתה דבר (בעמ' 917 לפרוטוקול).

199. בכל הנוגע לר', מודה הנאשמת שזו פנתה אליה ואמרה לה שהנאשם נוגע בה עם רגליו בירכיה כאשר היא עושה לו עיסוי, וכן הוא נגע בגבה על מנת להרגיש את החזייה שלה. הנאשמת חשבה שמדובר בתלונה ילדותית מצידה של ר' ולכן לא התייחסה אליה.

200. הנאשמת טענה כי ר', בהיותה הבת הצעירה במשפחה, גדלה למעשה רק עם בנים. ר' טענה שוב ושוב כי "מציצים" לה, לכן הנאשמת הסכימה שר' תישן בחדרה ואף נתנה לה מפתח כדי שתוכל לנעול את הדלת. הנאשמת מודה, כי ר' פנתה אליה כשהייתה בפנימייה ואמרה לה שהיא חושבת שאינה בתולה, אולם היא לא הסבירה במה מדובר ומדוע היא חושבת כך (עמ' 919 לפרוטוקול).

201. הנאשמת השיבה בחקירתה, כי האירוע בחדרו של פ' זכור לה עת הנאשם נגע בר' וזו העיפה את ידו בדיוק כשהנאשמת נכנסה, היא גם אישרה כי יכול להיות שאמרה לר' "מה את עושה", והוסיפה: "לאור כל ההתנהלות שלהם מה את מבינה הם כל הזמן עוסקות בנושא הזה אז מה אתם עושות למה אתם משחקות באש?".

202. במהלך העימות בין הנאשמת למ', טענה הנאשמת כי מ' היא זו שמנעה ממנה להגיש תלונה במשטרה (ת/15א(2) עמ' 10-11):

חוקר, ניר אדרי: מה את היית אמורה לספר במשטרה.

הנאשמת: כאילו..

חוקר, ניר אדרי: ולא סיפרת..

הנאשמת: מה שאני אמרתי לך.

חוקר, ניר אדרי: בגלל שמ' אסרה עלייך.

הנאשמת: מה שהיא מספרת.

חוקר, ניר אדרי: מה?

הנאשמת: כל הסיפור הזה, שהיא מספרת.

חוקר, ניר אדרי: מה? שאבא עולה אליה בלילות ונוגע בה?

הנאשמת: כן.

203. הנאשמת טענה בעדותה, כי הרגישה שרוצים לשגע אותה במשטרה, מצד אחד זורקים דברים באוויר ומצד שני לא נותנים לה לדבר (עמ' 897 לפרוטוקול). הנאשמת התחמקה מאמירה ברורה גם לשאלות בית המשפט (עמ' 898 לפרוטוקול):

כב' הש' דותן: מ', לא ר' ולא אף אחד אחר, באה אלייך ואומרת "אבא נוגע בי".

העדה, גב' כהן: כן.

כב' הש' דותן: עכשיו,

העדה, גב' כהן: שאלתי אותה מה את רוצה שאני אעשה?

כב' הש' דותן: רק רגע. מה זאת אומרת מה את רוצה שתעשי?

העדה, גב' כהן: אמרתי, לא, תתני לי להסביר את עצמי.

כב' הש' דותן: כן?

העדה, גב' כהן: אני אסביר, הנושא גם ככה לא קל לי. אני

אומרת לה, שאלתי אותה, תגידי לי, את רוצה שאני אלך?

את רוצה להתלונן במשטרה? היא אומרת לי לא, אל

תתלונני במשטרה. אמרתי לה מה את רוצה שנעשה? מה

זה נוגע בי?, אז היא אמרה לי, אני, לא יודעת, אמרתי

לה, את יודעת מה?

רגע, מה זה "הוא נוגע בי"? מה היא אמרה?

לא, לא יודעת. נוגע בי, אני יודעת מה,

כב' הש' דותן: העדה, גב' כהן:

כב' הש' דותן:

כב' הש' דותן: כשאת אמרת שאת רוצה להתלונן במשטרה, אז

הבנת שזו נגיעה מינית לא, לא תקינה בין אבא לבן.

אחרת לא הולכים למשטרה.

אז אני רוצה להסביר,
כן או לא?
מה כן או לא?

העדה, גב' כהן:
כב' הש' דותן:
העדה, גב' כהן:
.....

העדה, גב' כהן:
הבנתי שהיא, הבנתי, אם היא אומרת כזה דבר,
אז הבנתי שיש פה משהו שצריך לבדוק.

כב' הש' דותן:
.....
לא, גברתי, תקשיבי לשאלה שלי בבקשה.
השאלה שלי היא מאוד פשוטה. כשהיא אמרה לך "אבא
נוגע בי", ואת אמרת "אני רוצה", שאת רוצה ללכת
למשטרה, אז את הבנת שזה נגיעה מינית, כן או לא?

העדה, גב' כהן:
כב' הש' דותן:
העדה, גב' כהן:
כנראה שזה היה נראה לי,
כן או לא?
מה זה כן או לא? אני לא יכולתי לדעת
בוודאות.

204. הנאשמת כאמור גם טענה, כי לא היתה יכולה להתמודד עם ההאשמות הללו לאחר שהיא עצמה
עברה התעללות מינית. הנאשמת לא הצליחה להבין כיצד המתלוננות, שטוענות שהנאשם תוקף אותן
מינית, ממשיכות להסתובב סביבו ולרצות בקרבתו, בעוד שהיא עשתה כל שביכולה להתרחק מזה
שתקף אותה מינית. לשאלה מדוע לא פנתה לייעוץ על מנת לברר את התנהגותן של המתלוננות,
השיבה, כי התייעצה עם הרב שאמר לה שאין לה מה לדאוג.

205. גם בחקירתה במשטרה העידה הנאשמת על התקיפה המינית שהיא עצמה חוותה. לדבריה, בשל
כך יחסי האישות עם הנאשם היו מורכבים וקשים שכן הנאשם לא היה סובלני כלפיה. בהקשר זה אמרה
הנאשמת לחוקר "לך תדע איזה מחיר שילמנו בשביל זה" (ת/15א(2) עמ' 59 שורה 1). בבית המשפט,
חזרה בה הנאשמת מאמירה זו ולא הסבירה מדוע אמרה זאת (עמ' 976 לפרוטוקול).

206. בחקירתה בבית המשפט חזרה בה הנאשמת מספר פעמים נוספות מהאמור בהודעותיה
במשטרה; כך למשל, בחקירתה במשטרה נשאלה האם זכורה לה השיחה עם הנאשם כאשר שאלה
אותו מדוע אינו פוגע בל' והשיבה: "יכול להיות שאני באמת שאלתי אותו זכור לי משהו" (ת/16א עמ'
7-8). בחקירה נגדית חזרה בה הנאשמת מהאמירה וטענה שלחצו עליה במשטרה והיא לא יודעת מדוע
אמרה זאת (עמ' 983 לפרוטוקול);

בעת העימות בין הנאשמת לר', שאל החוקר את הנאשמת מה הבינה כאשר ר' אמרה לה שהנאשם נוגע בה.
על כך השיבה הנאשמת: "לא יודעת, מעביר לה יד על החזה או משהו כזה" (ת/15א(1) עמ' 18). בחקירה
הנגדית חזרה בה הנאשמת וטענה כי התכוונה לגב (עמ' 997 לפרוטוקול);

בחקירתה במשטרה אמרה הנאשמת כי ר' ברח כל הזמן מהנאשם, וכי הוא הכי פחות "מתעסק" איתה
(ת/16א עמ' 22). בחקירה נגדית נשאלה הנאשמת למה התכוונה באומרה "מתעסק", אך היא סירבה לתת
לכך הסבר ולבסוף טענה, כי התכוונה לתלונותיה של ר' על כך שהנאשם נוגע בירכה בזמן שהיא מעסה את
רגליו (עמ' 993 לפרוטוקול);

בהודעתה במשטרה אמרה הנאשמת (ת/16א עמ' 14) כי הזהירה את הנאשם לבל יגע בר', אחרת היא (ר') תתלונן נגדו במשטרה. ואילו בחקירתה הנגדית חזרה בה הנאשמת וטענה כי איננה זוכרת שאמרה זאת וכי ככל הנראה הלחץ במעמד החקירה גרם לה לומר זאת (עמ' 996 לפרוטוקול);

גם לעניין בקשתה של מ' מהנאשמת שתעלה בלילה לחדרה ותתפוס את הנאשם "על חם" נמצאו סתירות בין גרסותיה. בחקירתה בבית המשפט הודתה בכך וטענה כי לא עלתה בשל מחלת האסטמה ממנה היא סובלת. לעומת זאת, בחקירתה במשטרה, טענה כי לא עלתה מאחר שככל הנראה פחדה להתמודד עם מה שאולי תראה (ת/16א עמ' 3).

הנאשמת הוסיפה והאשימה את המתלוננות בהתרחשות המעשים ובמחדלן על אי הגשת תלונה במשטרה; לאורך עדותה, חזרה הנאשמת וטענה כי המתלוננות עצמן מנעו ממנה להגיש תלונה. לשיטתה, המתלוננות כשירות להחליט כבר בגיל 12 האם להגיש תלונה אם לאו.

207. הנאשמת אישרה בעימות, כי ר' פנתה אליה, אמרה לה שהנאשם נוגע בה וטענה כי זו הייתה אחת הסיבות בגין שלחה את ר' לפנימייה ודאגה שמשפחתה של עדת ההגנה 8, גב' יעל תעיזי, תדאג לה. עוד הוסיפה הנאשמת, כי ר' הרבתה לשהות אצל אחיותיה במקום לחזור הביתה בחופשות. מנגד טענה הנאשמת, כי אם אכן ר' סבלה מתקיפותיו של הנאשם, מדוע בכל זאת היא חזרה הביתה למרות החלופות שהיו לה (ת/15א(1) עמ' 15).

208. הנאשמת אישרה כאמור בחקירתה בבית המשפט, כי ר' הביעה בפניה חשש לבתוליה, אך נמנעה מלברר זאת בשל הקושי לשמוע זאת והעדיפה שר' תפנה בנושא זה ליועצת בית הספר (עמ' 919 לפרוטוקול). בחקירתה במשטרה דרשה הנאשמת שר' תבצע בדיקה בעניין הבתולין (ת/14א(1) עמ' 19, ת/15א(1) עמ' 15), כאילו זה העיקר בעוד היא מתעלמת מלב העניין שהוא התקיפה המינית של הנאשם את ר'.

209. עניין הבתולין עלה גם בשיחה של מ' עם הנאשמת עת הנאשמת הביעה חשש מהשימוש בטמפונים. ועל כך השיבה מ' "גם ככה בעלך מכניס ידיים יותר גדולות לשמה".

210. האמור מצטרף לידיעת הנאשמת, בשלב מוקדם מאוד, עת אמרה לה מ' כי הנאשם נוגע בה "כמו שנוגעים בעל ואישה לא כמו שנוגעים בילדה" (עמ' 157 לפרוטוקול). ראייה נוספת למחדלה של הנאשמת, שטוענת להגנתה כי לא הסבירו במה מדובר, והרי הן מ' והן ר' שוחחו איתה על בתוליהן בהקשר מעשיו של הנאשם ובשני המקרים הנאשמת, בידעין, נמנעה מלברר איתן את הנושא. הוסף על כל אלו את תגובתה הספונטנית של הנאשמת בעת שהגיעה לחקירה ונאמר לה כי הבנות (ללא פירוט מי מהן) טוענות שהנאשם ביצע בהן מעשים מגונים. בתגובה השיבה (ת/14(2) עמ' 3): "גם ל' טוענת ש..? זה חדש לי זה באמת חדש לי..".

211. הנאשמת איננה מכחישה שהמתלוננות סיפרו לה על מעשי הנאשם, היא גם אינה מכחישה את השיחות שלה בעניין זה עם המתלוננות, ואף מודה במרביתן, אולם טוענת כי לא ניתן היה להבין מדבריהן של המתלוננות שהנאשם תוקף אותן מינית. גדר המחלוקת מצומצמת לפיכך לשאלה, האם ניתן היה להבין מדבריהן של המתלוננות שהנאשם תוקף אותן מינית. המקובץ לעיל מוביל למסקנה חד משמעית כי הנאשמת ידעה גם ידעה על מעשיו המיניים של הנאשם במתלוננות לאורך שנים וידעה את חומרתן שכן הן חששו לבתוליהן, מ' אמרה לה מה הוא מכניס "לשמה", אמרה לה שהוא נוהג בה כפי

שנוהגים גבר ואישה ולא עם ילדה, אמרה לה לאחר שגילחה את גופה "את מחכה שיהיו לי צמות למטה?...זה מה שאבא אמר...הוא אמר שזה לא נעים לו להרגיש את זה" וכו' אמירות ברורות לחלוטין והיא לא פעלה למניעתם. מחדלה במישור ההגנה על המתלוננות מועצמת על רקע נמרצותה והכרותה את שירותי הרווחה עת נזקקה להם במישור הכלכלי.

עדי הגנה נוספים

212. בנוסף לנאשמים העידו בניהם של הנאשמים - בע' וא' וכן מכרי המשפחה.
213. בע' הכחיש באופן גורף הן את מעשיו של הנאשם כלפי אחיותיו והן את התנהגותה האלימה של הנאשמת כלפי הילדים. בניגוד אליו, א' העיד כי הנאשמת הרבתה להפעיל אלימות על הילדים וכי הוא עצמו ספג ממנה לא מעט מכות.
214. יתר העדות - גב' פובידלוב, גב' יונה, גב' חגירא וגב' תעיזי העידו על אופיים הטוב של הנאשמים ועל היותם הורים טובים. עדויות אלו חסרות משקל - העדות גם לא ידעו על משטר האלימות הפיזית שהנהיגה הנאשמת בילדיה ועל עובדה זו אין חולק.

הכרעה הדין:

האם מעשיו של הנאשם מבססים את יסודות עבירות המין?

219. המאשימה מייחסת לנאשם שלל עבירות מין שחלקן השתנו לאורך השנים.

מעשה מגונה בכפייה

220. סעיף 354(א) לחוק העונשין (כנוסחו עד ליום 31.3.88) קובע:

"העושה, או המנסה לעשות, מעשה מגונה בגופו של אדם, על כרחו תוך שימוש בכוח או באיומים, או כשהאדם הוא מחוסר הכרה או **במצב אחר המונע את התנגדותו**, או מכריח אותו בכוח או באיומים לעשות או להניח שייעשה בו מעשה מגונה, דינו - מאסר חמש שנים."

היסודות העובדתי והנפשי לעניין עבירה זו (בתקופה דנן) נסקרו בהרחבה בע"פ 616/83 **דוד פליישמן נ' מדינת ישראל**, לט (1) 449 (להלן: "פרשת פליישמן") ולעניין היסוד העובדתי נקבע:

"מעשה מגונה הינו מעשה, אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של אדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע."

ולעניין היסוד הנפשי:

"ברובם המכריע של המקרים, בהם מתקיימים היסודות העובדתיים המקנים למעשה את אופיו המגונה, מתלוות אליהם גם תשוקה מינית, מטרה מינית, כוונה מינית התייחסות אל הקורבן כאל אובייקט מיני. על-פי הקריטריונים המקובלים לסיווג היסוד הנפשי ניתן לכנות מצב נפשי זה ככוונה מיוחדת. אין זו המחשבה הפלילית הנדרשת בדרך כלל בעבירות התנהגות, דהיינו מודעות להתנהגות ולנסיבות, אלא קיים כאן יסוד נוסף של מטרה או כוונה לסיפוק תשוקות ויצרים מיניים. ניתן לכנות כוונה זו כ"כוונה מגונה"."

(הדגשות לא במקור - צ.צ.)

221. מעדותה של מ' עולה כי הנאשם ביצע בה מעשים מגונים באופן המקיים את היסוד העובדתי, באשר נגיעותיו של הנאשם בגופה, לכל הדעות לא היו מוסריות ולא היו צנועות. כן התקיים היסוד הנפשי, עת הוכח כי כוונתו של הנאשם הייתה לסיפוק תשוקותיו ויצריו המיניים.

222. יסוד נוסף שיש לתת עליו את הדעת נוגע לדרך ביצוע המעשה, ולענייננו רלוונטי "**מצב אחר המונע את התנגדותו**". חזקה היא כי מתקיים "מצב המונע את התנגדותו", עת מבוצעת עבירות מין על ידי הורה בילדו. בענייננו, נוצרה תלות נוספת וייחודית בין המתלוננות לנאשם על רקע התעללותה ואלימותה הפיסית של הנאשמת כלפיהן, כך הפך הנאשם לדמות הטובה בעיני הילדים עד כי תדיר פנו אליו בתחינות למען לא ילך לעבודה מחשש שהנאשמת תפגע בהם. מכאן, שתלותה של מ' בנאשם נבעה לא רק בשל היותו אביה, אלא גם בשל חששה ומוראה מפני הנאשמת. לעניין זה נאמר ע"י כבוד השופט מ' חשין בדנ"פ 6008/93 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מח (5) 845, 867:

"**החזקה שבעובדה בענייננו שלנו - חזקת מצב המונע התנגדות - הינה נגזרת של כמה משתנים, וביניהם: גילו של הקטין; בגרותו הנפשית והשכלית של הקטין; משך הזמן שבו ביצע ההורה מעשים מגונים בקטין; הנסיבות המשפחתיות והסביבתיות; ההיסטוריה של המשפחה, ועוד משתנים כיוצא באלה שעניינם כולם באישיותו ובבגרותו של הקטין, באישיותו של ההורה, ביחסים שבין השניים, ובנסיבות המשפחתיות והסביבתיות שבהן מצויים הקטינים וההורים. כך, למשל, בגילוי עריות שבין אב לבין בתו עשויה להישאל שאלה על דבר גילה של הבת. כל שתבגר הקטינה ותלך, אפשר שהחזקה שבעובדה תיחלש אף היא ותלך (אם כי גם כאן אפשר שיהא עלינו להביא במניין את משך הזמן בו נמשך גילוי העריות).**"

(הדגשות לא במקור - צ.צ.)

נמצא לפיכך כי מעשיו של הנאשם במ' בהיותו אביה תוך ניצול מצבה הנפשי, מבססים את יסודות עבירת מעשה מגונה כנוסחו עד ליום 31.3.88.

תקיפה מינית

223. באישום השני המאשימה מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה מינית לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין (כנוסחו לאחר יום 31.3.88):

"(א) **התוקף אדם או העושה תנועות מגונות המכוונות אליו, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, דינו - מאסר שלוש שנים.**

(ב) **העושה מעשה כאמור בסעיף קטן (א), באדם שטרם מלאו לו שש עשרה שנים, דינו - מאסר חמש שנים.**"

תקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין כך:

"המכה אדם, **נוגע בו**, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, **בלא הסכמתו** או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

224. כפי המתואר בעדותה של מ', הנאשם נהג לגעת בה בכל חלקי גופה, לרבות חלקי גופה המוצנעים וזאת, כאמור, ללא הסכמתה. נגיעות הנאשם בחלקי גופה המוצנעים הם ללא ספק תקיפה לשם גירוי או סיפוק מיניים (לענין קיומן של היסודות העובדתי והנפשי בעבירה דנא, ראו האמור לגבי עבירת המעשה המגונה).

225. לפיכך, נמצא כי מעשיו של הנאשם במ' מבססים את יסודות עבירת התקיפה המינית לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין כנוסחו לאחר יום 31.3.88.

אינוס וניסיון אינוס

226. לנאשם מיוחסות עבירות רבות של אינוס וניסיון אינוס, באישומים השני והשלישי החל מעת שמ' הייתה כבת 12.

סעיף 345 (ב)(1) קובע:

"345 (א) הבועל אשה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית;

(2) בהסכמת האשה, שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה;

(3) כשהאשה היא קטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, אף בהסכמתה; או

(4) תוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו שרויה האשה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית;

(5) תוך ניצול היותה חולת נפש או לקויה בשכלה, אם בשל מחלתה או בשל הליקוי בשכלה לא היתה הסכמתה לבעילה הסכמה חופשית;

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), דין האונס - מאסר עשרים שנים אם האינוס נעשה באחת מנסיבות אלה:

(1) בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים ובנסיבות האמורות בסעיף קטן (א)(1), (2), (4) או (5);"

סעיף קטן (ג) מגדיר את היסוד הפיזי שבאינוס: **"בועל - מחדיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה".** הנאשם אנס את מ' לאורך שנים רבות באמצעות החדרת אצבעותיו אל תוך איבר מינה.

227. מעשיו של הנאשם אף מקיימים את יסודות עבירת הניסיון. כמתואר בעדותה של מ', במשך שנים רבות ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה ואף בשל התנגדותה כשל מלבצע זאת.

228. היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת האינוס הוא מודעות בלבד. קרי, "מודעות כלפי טיב המעשה [הבועל] וכלפי קיום הנסיבות [שלא בהסכמתה החופשית של הנבעלת]" (ראו קדמי על הדין

עמוד 38

בפלילים חוק העונשין כרך שלישי עמ' 1374). הנאשם היה מודע לטיב מעשיו וביסוס לכך ניתן למצוא בניסיונותיו לאורך השנים לשכנע את מ' להאמין בכך שהיא זו שרוצה אותו וקוראת לו. הוכחה נוספת למודעותו של הנאשם עולה בעימות שנערך בינו לבין מ' ול', עת הודה הנאשם בפני מ' כי בכה בכל פעם שיצא מחדרה (ת/10 א עמ' 16). בהמשך הוסיף הנאשם וטען כי המתלוננות הן שפיתו אותו (ת/10 א עמ' 33).

229. מכאן כי מתקיימים בנאשם היסודות העובדתי והנפשי של עבירת האינוס. הוא הדין מקום בו מיוחסת לנאשם עבירה של אינוס בן משפחה ובהתייחס לגילה של הנאנסת.

מעשה סדום וניסיון למעשה סדום

230. הנאשם ניסה לבצע במ' מעשי סדום רבים, עת ניסה להחדיר את איבר מינו לפיה על מנת שגם הוא "ייהנה". האישום השלישי מייחס לנאשם מעשה סדום בשל החדרת איבר מינו לפי הטבעת של מ'.

231. מעשה סדום מוגדר בסעיף 347 (ג) כך: "החדרת איבר מאברי הגוף או חפץ לפי הטבעת של אדם, או החדרת איבר מין לפיו של אדם.", מכאן כי היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירה, מתקיים.

232. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו זהה ליסוד הנפשי בעבירת האינוס - קרי, מודעות. כאמור, הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו ולעניין זה אין אלא לחזור על האמור לעיל. כן מתקיימת גם הנסיבה המחמירה לפיה מעשיו של הנאשם בוצעו בבת משפחה.

233. מכאן כי הנאשם מקיים הן את היסוד הנפשי והן את היסוד העובדתי של עבירת מעשה הסדום.

מעשה מגונה וניסיון למעשה מגונה

234. מעשה מגונה מוגדר בסעיף 348 (ו) כ"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". הנאשם ביצע במתלוננות פעמים רבות מעשים מגונים עת נגע בחלקי גופן המוצנעים, מימש אותן ונגע באמצעות אצבעותיו בשפתי איברי המין של ב' ור'. מעשיו מקיימים לפיכך את היסוד העובדתי.

235. היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו הוא מודעות. לכך מתווספת המילה "לשם" הדורשת גם כוונה. הכוונה במעשיו של הנאשם כלפי מ', ב' ור' הייתה גירוי וסיפוק המיני. עדות לכך ניתן למצוא בדבריו של הנאשם למ' ור' לפיהן הן עושות לו טוב (עמ' 567 לפרוטוקול) וכי עליהן "לפנק" אותו (עמ' 148 לפרוטוקול) וכד'.

236. מכאן כי הנאשם מקיים הן את היסוד הנפשי והן את היסוד העובדתי של עבירת המעשה המגונה.

האם ידיעתה ומחדלה של הנאשמת מהווים "סיוע"?

עבירת הסיוע עד לתיקון 39

237. המעשים המיוחסים לנאשמת בוצעו החל משנת 1988 לערך, קרי תחילתם טרם כניסת תיקון 39 לתוקפו, וטרם הפריד החוק בין השותפים לעבירה. סעיף 26(2) הגדיר את השותפים:

עמוד 39

"מי שעשה מעשה או נמנע מעשות מעשה כדי לאפשר לחברו לעבור את העבירה או סייע בידו בכך, בין שנכח בשעת עשייתה ובין שלא נכח";

238. בע"פ 4389/93 **יוסף מרדכי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 239 עמד כב' הנשיא ברק על הגדרת המסייע:

"המסייע - בדומה למשדל - הוא שותף עקיף ומשני. הוא **מסייע ביצירת התנאים לביצוע העבירה** על-ידי העבריין העיקרי (או העבריינים העיקריים המבצעים בצוותא) (סעיף 31 לחוק העונשין). תרומתו של המסייע היא חיצונית. אין הוא חלק פנימי של המשימה העבריינית עצמה. אין הוא היוזם, אין הוא המחליט על הביצוע ואין הוא שולט על הביצוע. אין הוא אדון לביצוע. הוא מבצע מעשי עזר הנפרדים מביצוע העבירה על-ידי העבריין העיקרי, ושיש בהם 'כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו'". (הדגשה שלי.צ.צ.)

239. היסוד הפיזי הנדרש לעבירה זו הוא עשיית מעשה (או מחדל) שיש בהם **לאפשר** למבצע העיקרי לעבור את העבירה. בהקשר זה נקבע שמחדל הוא **אי מילוי חובה**.

240. האם מחדליה והתנהלותה של הנאשמת עונים על דרישת היסוד הפיזי במחדל הקבועה בחוק? בע"פ 796/79 **אבשלום צור נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(4) 76; פירש כבוד השופט מ' שמגר (כתוארו אז) את הסיוע על דרך המחדל:

"השותפות לעבירה איננה צריכה כידוע ללבוש צורה של נטילת חלק פעיל במעשה האינזוס הממשי. כאמור בסעיפים 26(2) ו-26(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לפי הענין, **רואים גם את מי שעשה מעשה כדי לאפשר לחברו לעבור את העבירה**, כנושא באחריות לעבירה, והוא הדין **אם נכח במקום כדי להרתיע התנגדות**, כדי לאמץ את המבצע בהחלטתו או כדי להבטיח ביצועה של העבירה. כפי שכבר נאמר בע"פ 872/76 **יוסף ישראל נגד מדינת ישראל**, פ"ד לא(3) 573, יש משום סיוע בכך אם פלוני מחפה בגופו על מי שמבצע עבירה, או **מסכל בדרך אחרת התנגדות או רצון התנגדות מצד הקורבן** וזאת בתנאי, כאמור - שהיחלצות משותפת כמתואר נעשית בצוותא, תוך מגמה תוקפנית, וזאת גם אם לא קודמים לכך דיון והחלטה אלא הפעולה נעשית ספונטנית, על אחר, אך במשותף.

זאת ועוד, לא רק סיכול התנגדות מצד הקורבן **אלא גם מניעתה של הושטת עזרה להצלת הקורבן במשמעותם סיוע למעשה העבירה** (ע"פ 418/77 **בני ברדריאן ואח' נגד מדינת ישראל**, פ"ד לב(3) 3, בעמ' 10). (הדגשה שלי - צ.צ.)

241. בענייננו נראה כי הנאשמת מקיימת הן את הסיכול והן את אי הושטת העזרה. הנאשמת, באלמותה, הפכה את מ' לטיפוס "מרצה", שאינה "מרימה את הראש", כך שלמעשה לא היה לה אל מי לפנות עת הנאשם התעלל בה מינית. יתרה מכך, הנאשמת לא נחלצה לעזרתה אף כאשר גייסה מ' את כוחותיה וסיפרה לה על מעשיו של הנאשם. לכל היותר לקחה אותה לטיפול חד פעמי ש"תועלתו" באשמה שהטיחה בה היועצת כאילו היא מפתה את הנאשם, בצד זה סיכלה התנגדות ע"י שכנוע שבכל בית שני מתבצע גילוי עריות וכי רשויות הרווחה והמשטרה הורסים בתים. התנהלותה של הנאשמת, מקיימת לפיכך את היסוד הפיזי שבעבירת הסיוע.

242. היסוד הנפשי בעבירת הסיוע דורש "כוונה" שמעשה העבירה יתבצע. בע"פ 552/68 **א' אילוז**

נ' מדינת ישראל כג (1) 377 נקבע לעניין הכוונה:

"מובן מאליו שאת כוונת המסייע מוכיחים לאו דווקא על-ידי ראיות ישירות, אלא אפשר ללמוד אותה מנסיבות המקרה. וככל שמעשה הסיוע היה יותר ממשי, יהיה בית-המשפט נוטה יותר להסיק את הכוונה הדרושה מעצם מתן הסיוע.

לזה מתווסף הכלל, עליו דיבר השופט אגרנט בעניין גרינוולד, [8], שעל-פיו עשויה ידיעה מלאה של המטרה, אליה חותר העבריין העיקרי, להיפך מכוח הקונסטרוקציה של החוק, לכוונה פלילית גם אצל המסייע. באמרנו "מכוח הקונסטרוקציה של החוק" כאילו קבענו שהחוק מתרחק מדברים כהווייתם ומפעיל פיקציה, שיסוד הכוונה יראה "כאילו" הוכח על-ידי הידיעה, וזאת מטעמים של תקנת הציבור".

(ההדגשות לא במקור - צ.צ.)

243. הפועל היוצא הוא כי, מודעותה של הנאשמת להתעללות המינית של הנאשם במ' מקיימת את "הכוונה" הדרושה ביסוד הנפשי. ודוק, ה"כוונה" המתגבשת עפ"י הקונסטרוקציה של החוק דורשת מודעות ברמה גבוהה כמקובל בדין הפלילי. מודעות זו הייתה קיימת אצל הנאשמת לאורך כל הדרך, החל מהשלבים הראשונית עת מ' פנתה אליה ברכב וסיפרה לה שהנאשם נוגע בה "כמו שנוגעים בעל ואישה ולא כמו שנוגעים בילדה". אין שמץ אמת בהיתממותה של הנאשמת כאילו לא הבינה עד כמה חמורים הדברים. חומרת מעשי הנאשם נאמרה לה ברורות הן עת מ' בקשה שתעלה לחדרה לתפוס את הנאשם בשעת מעשה, הן בהקשר לשיער ערוותה של מ' שהציק לנאשם ונאמר לנאשמת, הן בהקשר לטמפונים ועוד כמפורט לעיל.

עבירת הסיוע לאחר תיקון 39 (אוגוסט 1994)

244. לאחר תיקון 39 הוחלף סעיף 26(2) בסעיף 31 לחוק העונשין המגדיר את המסייע:

"מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע."

סעיף 18(ב) לחוק העונשין מגדיר, מעשה" גם כ"מחדל". סעיף 18(ג) מגדיר מחדל: כ"הימנעות מעשייה שהיא חובה לפי כל דין או חוזה".

245. בע"פ 320/99 **פלונת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 22 (להלן: "פרשת פלונת") עמד כב' הנשיא ברק על הגדרת המסייע (לאחר התיקון):

"הסיוע הוא, כמובן, עבירה בפני עצמה. המאפיין את ההתנהגות המסייעת הוא שהיא מהווה **תרומה עקיפה ומשנית** לביצועה של העבירה העיקרית (ראו: ע"פ 4389/93 **מרדכי נ' מדינת ישראל** [1], בעמ' 251; ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך ב) [20], בעמ' 237). התרומה של המסייע היא עקיפה, שכן הוא אינו נוטל חלק בביצוע העיקרי של העבירה. תרומתו של המסייע היא משנית, שכן אין הוא אלא שותף זוטרי למבצע העיקרי."

(ההדגשות לא במקור - צ.צ.)

246. עבירת הסיוע היא עבירה התנהגותית. היסוד העובדתי בעבירה מורכב מהנסיבות, כלומר האם המעשה של המבצע העיקרי הוא עבירה פלילית. אין חולק בעניינו כי מעשיו של הנאשם מקיימים מספר עבירות פליליות.

247. היסוד הנפשי בעבירת הסיוע נגזר מ**מודעותו** של המסייע לעבירה המבוצעת על ידי המבצע העיקרי וזאת מתוך "מטרה" לסייע לעבריין העיקרי בביצוע העבירה. בהקשר זה קובע המלומד קדמי בספרו, שלעניין המטרה ניתן גם ליישם את "הלכת הצפייה" (שם, בעמ' 390).

248. הטיב לתאר זאת כב' הנשיא א' ברק בפרשת פלונית:

"המחשבה הפלילית הנדרשת בעבירת הסיוע - שאינה עבירה תוצאתית - הינה כפולה: ראשית, מודעות לטיב ההתנהגות המסייעת, **כלומר מודעות לכך שההתנהגות תורמת ליצירת התנאים לשם עשיית עבירה עיקרית** בעלת ייעוד מוחשי; שנית, מודעות לקיום הנסיבות הרלוונטיות בעת ההתנהגות המסייעת, כלומר **מודעות לכך שהמבצע העיקרי מבצע או עומד לבצע עבירה**, הגם שאין נדרשת מודעות לכל פרט מפרטי העבירה".

בע"פ 11131/02 **יוסופוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 917, 924, קבע כב' השופט א' ריבלין:

"המודעות - הן לטיב ההתנהגות המסייעת והן לנסיבה של ביצוע העבירה העיקרית - יכול שתהיה מוחלטת בחשד באשר לטיבה המסייע של ההתנהגות ובמודעות לאפשרות התקיימות הנסיבה של ביצוע העבירה על - ידי העבריין העיקרי, בהתאם להוראת סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין ("עצימת עיניים"). **בנוסף, לפי "הילכת הצפיות", יסוד המטרה לסייע מתקיים אף מקום שבו אין תכליתו של המסייע לסייע לעבריין העיקרי, ואולם הוא מודע לכך שההתנהגותו עשויה, בהסתברות של קרוב לוודאי, להרים תרומה לביצוע העבירה על - ידי המבצע העיקרי** (ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך ב) [6], בעמ' 263-264).

249. אמנם בהמשך נקבע, כי בנוסף למודעות לטיב ההתנהגות המסייעת ולנסיבות הרלוונטיות, יש לדרוש גם מצב נפשי של מטרה או תכלית לסייע לעבריין העיקרי. היינו, "דרישת המטרה כיסוד נפשי מיוחד תואמת את מהותו של הסיוע ויוצרת את המרחק הראוי בין עבירת הסיוע לבין העבירה של אי מניעת פשע". יחד עם זאת, נקבע כי הדרישה המחשבתית מתוך מטרה לסייע יכול ותתקיים גם מקום בו המסייע איננו מעוניין בהתקיימות מטרת הסיוע.

"לעיתים מסייע מודע לטיב התנהגותו המסייעת ולקיום הנסיבות הרלוונטיות, אך אינו מעמיד לנגד עיניו את מטרת הסיוע אף שמטרה זו מתבקשת, ברמת הסתברות של ודאות קרובה, ממודעותו של המסייע לטיב התנהגותו המסייעת ולקיום הנסיבות הרלוונטיות. במצב דברים זה יש מקום להחיל את הילכת הצפיות אשר פותחה בפסיקה (ראו: ע"פ 2831/95 **אלבה נ' מדינת ישראל** [15], בעמ' 302 **ופלר** בספרו הנ"ל (כרך ב) [20], בעמ' 264; השופט אנגלרד **בפרשת פוליאקוב** [2]; ע"פ 2910/94 הנ"ל [11], בעמ' 440). **אכן, מודעות שהתנהגותו של המסייע עשויה, קרוב לוודאי, להוות תרומה מסייעת למבצע העיקרי, שקולה כנגד המטרה לסייע לו, הנדרשת בהוראת הסיוע**".

(ההדגשות לא במקור - צ.צ.).

עבירת הסיוע נסקרה בהרחבה בע"פ **6522/10 נקר נ. מדינת ישראל** (מיום 2/5/13). אשר ליסוד עמוד 42

הנפשי שבעבירת סיוע נקבע:

"יש להוכיח שנתקיימה אצל הנאשם מודעות לטיב התנהגותו המסייעת. כמו כן נדרשת מודעות לביצוע העבירה העיקרית (או שהיא עומדת להתבצע), או למצער כי התעורר אצל המסייע חשד ממשי לביצוע העבירה, אותו הוא נמנע מלברר. לבסוף, לצורך הוכחת היסוד הנפשי יש להראות כי לנאשם הייתה **מטרה** לסייע לעבירה העיקרית **או לכל הפחות כי הלה צפה, ברמה קרובה לוודאות, את האפשרות שהתנהגותו תסייע לביצוע העבירה העיקרית.**"

ודוק, הנאשמת הייתה מודעת לטיב התנהגותה המסייעת, היא ידעה כי בשל מחדלה מלנקוט פעולה נגד הנאשם להפסקת מעשיו, הוא ממשיך להרהיב עוז ואף מגביר את תעוזתו. ציפיותה של הנאשמת ברמה הקרובה לוודאות, את האפשרות שהתנהגותה תסייע לביצוע העברות, הייתה אמורה להתגבר מבת לבת עת נוכחה וידעה שהמעשים חוזרים על עצמם ואינם פוסקים. יתר על כן, היא סיכלה בכוונת מתכוון "התנגדות או רצון להתנגדות מצד הקורבן" (ע"פ 796/79 לעיל), עת נהגה לומר למ' לעיתים תכופות, כי שמעה בהרצאות בהן השתתפה, כי גילוי עריות קורה "בכל בית שני" וכי אין לערב את המשטרה או את שירותי הרווחה שיהרסו את הבית. עוד הגדילה הנאשמת לעשות עת פטרה את ר' כלאחר יד בכל ניסיונותיה להתלונן על מעשי הנאשם ובכך דיכאה את יכולתה להתנגד למעשיו. הנאשמת הייתה כאמור מודעת היטב לעבירות שמבצע הנאשם וצפתה ברמה קרובה לוודאות, את האפשרות שהתנהגותה תסייע לביצוע העבירה העיקרית של הנאשם במתלוננת ובכך מתקיימת בה המחשבה הפלילית כפי נקבע בפרשת פלונית ופרשת נקר לעיל.

250. הרשעה בעבירה מסוג מחדל מותנית ככלל בהפרה של "חובה לפעול" כנלמד מנוסח סעיף 18(ג) לחוק העונשין המגדיר את המחדל ב"הימנעות מעשייה שהיא חובה לפי כל דין או חוזה".

המלומד קדמי בספרו **על הדין בפלילים חוק העונשין - הדין בראי הפסיקה** חלק ראשון 387 (2004) מציג שלוש אסכולות המתמודדות עם סוגיה זו:

(א) אסכולת "החובה המפורשת" - לפיה סיוע לעבירה על דרך המחדל יהיה רק במקום בו קיימת חובה חוקית מפורשת.

(ב) אסכולת החובות הספציפיות והזיקה המיוחדת - לפיה סיוע על דרך המחדל יתקיים לא רק כאשר קיימת חובה חוקית, אלא גם מקום בו קיימת זיקה מיוחדת וספציפית "בין העושה (או המסייע) לסכנה... או לקרבן העבירה".

(ג) אסכולת החוסר הנגזרת מן העבירה הפלילית - גישה שפותחה ע"י פרופ' פלר, לפיה החובה החלה על המסייע נגזרת מהאיסור החל על המבצע העיקרי ואין הכרח שתחול חובה עצמאית וחוקית על המסייע עצמו.

לעניין זה ראו גם דעתו של כב' הש' א. מצא בע"פ 4392/97 פוליאקוב נ' מדינת ישראל, פד"י נג(1) 289:

"יש שראוי להרשיע בסיוע על דרך מחדל, אף כשאין בידי התביעה להצביע על חובה מן הדין לעשות מעשה (ראו דברי השופט ח' כהן בע"פ 325/64 היועץ המשפטי לממשלה נ' ירקוני [8], בעמ' 47, ודברי פרופ' פלר בספרו הנ"ל (כרך ב) [24], בעמ' 246). קל וחומר, כמו בענייננו,

כשהחובה להציל חיי אדם אינה רק בגדר חובה מוסרית שאין גדולה ממנה, אלא גם חובה חוקית, שהמפר אותה עשוי, בנסיבות מסוימות, להתחייב בעבירה של אי-מניעת פשע, כמשמעה בסעיף 262 לחוק העונשין.

251. מכל מקום קיימת בענייננו חובה שבדין ככל שנדרש עת מדובר בסיוע במחדל, הן לפני תיקון 39 והן לאחריו. מקור החובה ראשון אותו הפרה הנאשמת היא חובת הדיווח בהתאם לסעיף 368ד(ג) והן החובה המוסרית הנובעת מהזיקה הספציפית בין המתלוננות לבניה בהיותה אימן האמונה על שלמותן הפיזית והנפשית.

252. מעבר לכך בענייננו, סעיף 323 לחוק, בנוסחיו השונים כפי שתוקן לאורך השנים, המטיל חובה על ראש משפחה כלפי ילדיו לספק את צרכיו.

253. עד לנובמבר 1989 נוסחו של סעיף 323 היה כדלקמן:

"מי שעליו כראש משפחה האחריות לילד בן ביתו שלא מלאו לו ארבע עשרה שנים - חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו, ויראוהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של הילד מחמת שלא קיים את חובתו האמורה, אף אם אין הילד חסר ישע".

254. לשון החוק נוקטת בביטוי "צרכי מחייתו" באשר לדרישה מהאחראי לקטין. המלומד קדמי בספרו **[על הדין בפלילים חוק העונשין - הדין בראי הפסיקה חלק שלישי 1264 (2004)]** מפרש את הביטוי כדאגה לצרכים הבסיסיים כגון מגורים, מזון ולבוש. נראה כי לאור ההקשר של "צרכי מחייתו" לגרימת תוצאות שבאו על חייו או בריאותו, יש לכלול בהגדרה זו את הצורך הבסיסי ביותר של "צרכי מחייתו" של קטין והוא, ההגנה על שלומו הפיזי והנפשי, שכן אילולא זאת, אין קיום ליתר צרכי מחייתו. שמירה על שלמות פיזית ונפשית של קטין כוללת שמירה מפני כל פגיעה פיזית ונפשית ברמה סבירה, קרי באותה הרמה ש"הורה סביר" היה מקיים. הורה סביר היודע כי ילדו עובר התעללות מינית לא יושב בחיבוק ידיים, לא יאפשר את המשך התעללות ומקל וחומר לא ידכא וימנע הגשת תלונה..

255. בשנת 1989 תוקן סעיף 323 כדלקמן:

"הורה או מי שעליו האחריות לקטין בן ביתו שלא מלאו לו שמונה עשרה שנים, חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו או חבלה בגופו, ויראוהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של הקטין מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".

256. התיקון לחוק הרחיב מילולית את אחריותו של ההורה וכלל מפורשות את החובה למנוע התעללות בקטין. מקל וחומר על כן, כי התעללות מינית נכללת בדרישה למניעת התעללות וברי כי התעללות מינית בכלל זה.

257. בשנת 2001 תוקן הסעיף פעם נוספת וזה נוסחו נכון להיום:

"הורה או מי שעליו האחריות לקטין בן ביתו, חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו, חבלה בגופו או פגיעה אחרת בשלומו ובבריאותו, ויראוהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של הקטין מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".

נוסח זה חוזר על עיקרי החובות בדומה לנוסח שקדם לו (בתוספת "פגיעה אחרת בשלומי ובבריאותו") ואין אלא לחזור על האמור לעיל.

על כל אלו יש להוסיף את חובתו של הורה המפורטת בסעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב - 1962:

"אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג **לצרכי הקטין**, לרבות חינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלוח-יד ועבודתו, וכן שמירת נכסיו, ניהולם ופיתוחם; וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו, והסמכות לייצגו.

ודוק! פשט הוא כי "צרכי הקטין" כוללים בחובם גם הגנה על שלומי הפיסי והנפשי של הקטין. ובסעיף 17 נקבע: "באפוטרופסות לקטין חייבים ההורים לנהוג לטובת הקטין כדרך שהורים מסורים היו נוהגים בנסיבות העניין"

258. אין ספק כי הנאשמת ידעה אודות העבירות המבוצעות ע"י הנאשם במ', ב' ור'. הנאשמת אמנם לא עשתה מעשה אקטיבי לסייע לנאשם בביצוע העבירות עצמן, אולם היא פעלה באופן אקטיבי על מנת למנוע ממ' להתלונן בפני הרשויות עת שכנעה אותה, כי גילוי עריות נפוץ בבתי רבים ושירותי הרווחה או המשטרה רק הורסים משפחות. ודוק! אין מדובר בנסיבות בהן הנאשמת לא הייתה מודעת לגורמים שיש בידם לסייע לה למנוע את מעשי הנאשם במתלוננות. הנאשמת נתמכה על ידי מחלקת הרווחה בעיריית בני ברק ואף הגישה תלונות במשטרה נגד ילדיה. הנאשמת ידעה היטב לפעול אצל גורמים אלו לצרכיה, אך נמנעה מלפנות לעזרתם לשם הגנה על המתלוננות ממעשי הנאשם. משמעות הדבר, כי ניתן לראות בנאשמת מסייעת וזאת גם לפי גישת "החובה המפורשת", הגישה המחמירה בין השלוש.

259. בע"פ 9687/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.1.13) נידונה פרשת אונס עת חבורה של שוהים בלתי חוקיים פרצו לביתה של המתלוננת במטרה לשדוד אותה. בזמן ביצוע השוד, חלק מהנאשמים גם אנסו את המתלוננות. באותן נסיבות עלתה שאלת אחריותו של אחד הנאשמים שלא אנס את המתלוננת וכך נקבע ע"י כבוד השופטת ע' ארבל:

"מחמוד היה מודע לעבירות המין שמבצעים חבריו במתלוננת בחדר השינה. בנוכחותו במקום, הוא השלים עם ביצוען ותרם ליצירת התנאים להימשכותן. בכך הוא אפשר את ביצוע עבירות המין, הקל עליו או אבטח אותו. גם התנהגות באפס-מעשה, שיש בה כדי לסייע בפועל או בכוח לביצועה של העבירה, עשויה להיות בבחינת סיוע (ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל**, פסקה 36 (לא פורסם, 12.1.11). להלן: הלכת ימיני). עם זאת, לא ניתן לקבוע כי בכל הקשור בעבירות המין, נמנה מחמוד עם המעגל הפנימי של הביצוע. הוא לא שימש כגוף אחד עם יתר חבריו. מעמדו היה כשל שותף עקיף ומשני - הוא לא נטל כל חלק בביצוע העיקרי של העבירה, הוא לא יזם או החליט על הביצוע וגם לא היתה לו שליטה עליו (דבר הנלמד בבירור מכך שלא הצליח למנוע את המעשים) (ראו הלכת ימיני, בפסקה 35). **מעורבותו הצטמצמה לתרומה חיצונית - ליצירת התנאים לביצוע עבירות המין על-ידי חבריו** (ראו: יעקב קדמי על הדין בפלילים חלק ראשון 469 - 470 (2012) והאסמכתאות שם)."

(הדגשות לא במקור - צ.צ.)

וידגש, בשונה ממוחמד שניסה למנוע את מעשיהם של העבריינים העיקריים, הנאשמת בענייננו יכולה הייתה בנקל למנוע את מעשי הנאשם, על כן מקל וחומר שמחדליה מקיימים את דרישת הסיוע.

260. ניתן לסכם ולומר כי הנאשמת העניקה סיוע במחדל וגם פעלה לסכל את הרצון או הסיכוי שהמתלוננות תגשנה תלונה. התנהלות זו מהווה תרומה עקיפה לביצוע העבירות על ידי הנאשם, תוך שהנאשמת מודעת לכך כי התנהגותה תורמת ליצירת התנאים לשם ביצוע העבירה העיקרית, עת הנאשם שואב עידוד מחוסר המעש של הנאשמת עת ראה כי הוא יכול להמשיך במעשיו באין מפריע וחמור מכך שכנוע המתלוננות בדבר "הנורמה" של גילוי עריות בכל בית שני והזהרתן לבל יגישו תלונה. אין ספק כי התנהלותה של הנאשמת הרימה תרומה לביצוע העבירה על ידי הנאשם והנאשמת הייתה מודעת לכך.

261. ודוק, בעוד, שבעניין מ', נעשה ניסיון קלוש לטפל בבעיה, כגון ה"טיפול" החד פעמי במ' (ולא בנאשם) אצל היועצת שגעה בה על פיתוי אביה, או הזעקת אחיו של הנאשם מבלי שנאמר להם דבר, או איומי הסרק על הנאשם כי תתלונן עליו, הרי שבעניין של ב' ור' הנאשמת לא עשתה דבר, גם לא את המעט שעשתה בעניינה של מ'. הטיפול אותו סיפקה לר' הוא שליחתה לפנימייה. עניינו הרואות, כי לא נעשה על ידי הנאשמת דבר למעט מספר פעולות "קוסמטיות" בודדות בבחינת השקטת מצפון בעניינה של מ' בלבד, מה גם שהטיפול המזערי הזה לא נועד לטפל בבעיה עצמה והיא - הנאשם. אותן פעולות יחידות ומעטות שנקטה הנאשמת, אין בהן כדי ללמד על כוונתה לשים קץ להתנהלות הנאשם, אלא ניתן לראות בהן, לכל היותר, "הבזקים" של מכבסת מצפון אשר שירתו אותה ולא את המתלוננות. הנאשמת, אמן, הדמות הדומיננטית במשפחה, אוטוריטה סמכותית וחינוכית, שהענישה אותן על כל צעד ושעל באלמות פיסית ממש, נטעה בלבה של מ' את הידיעה וההרגשה כי מעשיו המיניים של הנאשם אינם יוצאי דופן "תתנחמי שבכל בית שני זה קורה ואסור ללכת למשטרה המשטרה הם הורסים את החיים של הבן אדם" "זה תיקון העולם שלך" וכי חלילה לה להתלונן שכן בכך יהרסו את המשפחה. מן העבר השני, התנהלותה, עצימת העיניים, מחדלה, עודדו את הנאשם, שידע כי היא מודעת למעשיו ואינה עושה דבר למעט איומי סרק בודדים, עד כדי כך שבשלב מסוים הוא כבר לא חש לבצע את מעשיו בנוכחות אחרים מבני המשפחה.

262. וידגש, אין עסקינן בנסיבות בהן אם המשפחה היא דמות חלשה, התלויה באב המשפחה או חוששת מפניו. ההיפך הוא הנכון, עסקינן באישה חזקה. הנאשמת ובא כוחה ציינו בעצמם כי הנאשם חשש מפניה. הנאשמת הייתה מורגלת כאמור לפנות לרשויות הרווחה שטיפלו בה לאורך שנים רבות בהתאם לפניותיה, בעיקר בעניינים כלכליים שהציקו לה, כך נראה, הרבה יותר מההתעללות המינית שעוברות המתלוננות מידי הנאשם. דא עקא, לא רק שהנאשמת לא פנתה אל שירותי הרווחה בעניין זה אלא אף מנעה ממ' לעשות כן. הנאשמת הייתה מודעת למעשיו של הנאשם במתלוננות. הנאשמת ידעה שהנאשם מבצע בהן מעשים פליליים חמורים וראה לכך איומיה לפנות למשטרה לחשיפת מעשיו. הנאשמת ידעה שתלונה במשטרה תוביל להפסקת המעשים, למרות האמור היא הזהירה את מ' השכם וערב כי אין לפנות למשטרה או למחלקת הרווחה מאחר ואלו "הורסים משפחות". נמצא כאמור כי הנאשמת במחדליה סייעה לנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו. בנסיבות המתוארות, מחדליה של הנאשמת אינם מסתכמים בעבירה של אי מניעת פשע או אי דיווח בלבד, אלא עולים לכדי סיוע כמיוחס לה בכתב האישום ולא רק מחדל בעצימת עיניים אלא גם שכנועה של מ' להימנע מדיווח והגשת תלונה, בצד יצירת סיטואציה של חוסר מעש שעודדה את הנאשם להמשיך במעשיו ואף להעיז לבצעם בפני

אחרים, באין מונע ואין מושיע למתלוננות.

263. יודגש עוד, אין מדובר באירוע בודד של פגיעה מינית באחת מהמתלוננות ואף אין מדובר בסדרת מעשים תחומה בזמן קצר, **עסקינן בעבירות שנמשכו על פני שני עשורים** !!!, עת הנאשמת יודעת אודותם כמעט למן תחילת התרחשותם החל מהתקופה המפורטת באישום השני ואינה מונעת אותם. נסיבות ייחודיות אלה הן המובילות למסקנה, כי מעשיה של הנאשמת עולים לכדי סיוע.

אי דיווח - עבירה לפי סעיף 368(ג) לחוק העונשין

264. האישום החמישי בכתב האישום מייחס לנאשמת עבירת אי דיווח, אך זו נזנחה בסיכומי המאשימה וממילא היא נבלעת בעבירת הסיוע.

סוף דבר

265. על יסוד כל האמור ולאחר שהוכח כנדרש במשפט הפלילי כי הנאשמים ביצעו את העבירות המיוחסות להם בכתב האישום אציע לחבריי להרשיע את הנאשמים בעבירות הבאות:

לנאשם:

266. **אישום ראשון עבירות שבוצעו במ' בשנים 1988 (תחילת 89): מעשה מגונה בכפייה -** סעיף 354(א) לחוק העונשין **כנוסחו עד ליום 31.3.88** (תיקון 22), ביחד עם סעיף 351(א)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף(א)(1)(1א) + (ב) לחוק העונשין, **כנוסחו היום** [שתי עבירות].

267. **אישום שני (עבירות שבוצעו במ' בשנים 89 ומחצית 1990)**

(א) **תקיפה מינית -** סעיף 348(ב) לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ב) **ניסיון אינוס -** סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

(ג) **ניסיון למעשה סדום -** סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

268. **אישום שלישי (עבירות שבוצעו במ' החל מאוגוסט 1990)**

בגין המעשים עד ליום 27.4.93:

- (א) **מעשה מגונה בבת משפחה** - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ב) **אינוס בן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ג) **ניסיון אינוס בן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ד) **ניסיון למעשה סדום בבן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ה) **מעשה סדום בבן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

בגין המעשים החל יום 27.4.93:

- (א) **מעשה מגונה בבת משפחה** - סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4) ביחד עם סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ב) **אינוס בן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.
- (ג) **ניסיון אינוס בן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[מאות עבירות]**.
- (ד) **ניסיון למעשה סדום בבן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק כנוסחו היום **[ריבוי עבירות]**.

269. **אישום רביעי (עבירות שבוצעו בב')**

- (א) **ניסיון למעשה מגונה בבת משפחה** - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)(1) + סעיף 25 ביחד עם סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק.
- (ב) **מעשה מגונה בבת משפחה** - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)(1) ביחד עם סעיף 354(א)(1)+(1א)+(ב) לחוק.

270. אישום חמישי (עבירות שבוצעו בר')

- (א) **מעשה מגונה בבת משפחה** [מתחת לגיל 16] - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק [ריבוי עבירות].
- (ב) **מעשה מגונה בבת משפחה** [מעל גיל 16] - סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) לחוק [ריבוי עבירות].
- (ג) **מעשה מגונה בפניו בן משפחה קטין** - סעיף 351(ד) לחוק [ריבוי עבירות].
- 271. אישום שישי - הדחה בחקירה** לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

לנאשמת:

272. אישום שני

- (א) **סיוע לתקיפה מינית** - סעיף 348(ב) לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].
- (ב) **סיוע לניסיון אינוס** - סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].
- (ג) **סיוע לניסיון למעשה סדום** - סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 31.3.88-2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)(1)+(1א) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].

273. אישום שלישי

בגין המעשים עד לאוגוסט 1994 (תיקון 39):

- (א) **סיוע למעשה מגונה בבת משפחה** - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].
- (ב) **סיוע אינוס בן משפחה** - סעיף 351(א) בנסיבות 345(א)(1)+(4) כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א)(1) + סעיף 354(א)(1)+(1א) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].

(ג) **סיוע לניסיון אינוס בן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות 345(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

(ד) **סיוע לניסיון למעשה סדום בבן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

(ה) **סיוע למעשה סדום בבן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(1)+(4) לחוק כנוסחו החל מיום 2.8.90, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 26(2) לחוק העונשין כנוסחו אז ביחד עם סעיף 31 לחוק כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

בגין המעשים החל אוגוסט 1994:

(א) **סיוע למעשה מגונה בבת משפחה - סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) ביחד עם סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

(ב) **סיוע לאינוס בן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות 345(1)+(4) לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א)(1) + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

(ג) **סיוע לניסיון אינוס בן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות 345(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו היום [מאות עבירות].**

(ד) **סיוע לניסיון למעשה סדום בבן משפחה - סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(1)+(4) ביחד עם סעיפים 32-33 לחוק כנוסחו אז, ביחד עם סעיף 351(א) + סעיף 25 + סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק כנוסחו היום, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו היום [ריבוי עבירות].**

274. אישום רביעי

סיוע למעשה מגונה בבת משפחה - סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 351(ב)(1) ביחד עם סעיף 354(א)+(1)+(1א) (ב) לחוק, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו היום.

275. אישום חמישי

- (א) **סיוע למעשה מגונה בבת משפחה** [מתחת לגיל 16] - סעיף 351(ג)(2) לחוק
בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין
כנוסחו היום [ריבוי עבירות].
- (ב) **סיוע למעשה מגונה בבת משפחה** [מעל גיל 16] - סעיף 351(ג)(1) לחוק בנסיבות
סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1)+(4) לחוק, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין כנוסחו
היום [ריבוי עבירות].
- (ג) **סיוע למעשה מגונה בפני בן משפחה קטין** - סעיף 351(ד) לחוק, בצירוף סעיף 31
לחוק העונשין כנוסחו היום [ריבוי עבירות].

צילה צפת, שופטת

כב' השופטת שרה דותן - אב"ד:

אני מסכימה.

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**

כב' השופט אבי זמיר:

אני מסכים.

אבי זמיר, שופט

ניתנה היום 27.10.14 במעמד

אבי זמיר, שופט

צילה צפת, שופטת

**שרה דותן, שופטת
אב"ד**